

Gerçek

Fabrikalardan haberler:
Arçelik, Tofaş, Oyak-Renault,
Gebze, Manisa Metal
fabrikalarından; Flormalar
direnişçilerinden, Turizm, Depo,
işçilerinden Fabrikalardan
Haberler

Sayfa: 2-4

Eylül 2018 / Sayı: 108

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

İŞTEN ÇIKARTMAK YASAKLANSIN!

Siz daha az kâr edin! Biz işimizden ve ekmeğimizden vazgeçmiyoruz!

Patronlar krizin faturasını işten çıkarmalarla işçilere kesmeye başladı. Hemen hepsi doların artısından ve maliyetlerin yükselmelerinden bahsediyor. Ama dolarla maaş alan tek bir işçi yok! Ekonominin kötüye gittiğinden, satışların ve siparişlerin kesildiğinden yakınıyorlar. Ama kâr rekorları kırarken işçiyi görmüyorlardı! İşçiler gece gündüz çalışıp ay sonunu getiremezken, oturduğu yerden servetlerine servet katan patronlar "ama biz risk alıyoruz" diyordu... Bedeli olmayan risk olur mu?

Öldük, bittik, mahvolduk diyen patronlar yalan söylüyorlar. Öldükleri bittikleri yok. Dertleri kârlarını korumaktır. Defterleri açın! Ticari sır perdesinin arkasında çevirdiğiniz dolaplar ortaya dökülsün. Patronun işçinin ücretini geciktirdiği her gün için, banka hesaplarındaki dolarlar, avrolar ne kadar değer kazanmış ortaya çıksın! "Çaremiz kalmadı, işçi çıkartmamız lazım" diyen patronun, daha az işçiyi daha çok çalıştırarak ne kadar kâr etmeyi planladığını herkes görsün!

İşçiler, burası benim fabrikam

istediğimi atarım diyen patrona o fabrikanın her köşesinde kendi emeklerinin olduğunu hatırlatacağıdır. Sadece o fabrikalardan değil patronların banka hesaplarından lüks arabalarına, yatlarına, katlarına kadar her şey emeğin sömürsüyle elde edilmiştir. İşçi insan kaynaklarından kağıdını alıp güvenlik eşliğinde boynu bükük fabrikanın kapısından çıkarken, patron onun emeğiyle aldığı lüks makam arabasına binerek evine dönemez! Böyle bir dünya yoktur! Böyle gelmişse de böyle gitmeyecektir!

Siparişler kesilir, satışlar azalır, maliyetler artar. Bunlar olur. Ancak bu sorunların bin tane farklı çözümü bulunabilir. İşçilerin ücretlerinde kesintiye gitmek, ücretsiz izinler ve nihayet işçi çıkartmak bu çözümler arasında değildir. Bunlar çözüm değil gasptir! İşçi çıkartmak yasaklanmalıdır!

Gerçekten bir fabrika ya da işyeri battı mı... İşçinin ücretini kesmeden, işçi çıkartma yapmadan fabrikayı açık tutamıyorsa, orada işi olmayan patronun kendisidir. Böyle bir durumda fabri-

ka ya da işyeri devlet tarafından karşılıksız olarak kamulaştırılmaktadır. İşçi denetiminde üretime devam etmelidir!

İşçi ve emekçiler bilinçlenmeli ve örgütlenmelidir. İşçi çıkartma dayatması geldiğinde piyangoonun kime vuracağını beklememelidir. "Her koyun kendi bacağından asılır" yok! İşçi sınıfı, işten çıkartma dayatmasıyla gelen patrona "ya hep beraber ya hiçbirimiz" diyerek masaya yumruğunu vuracaktır: "Siz daha az kâr edin! Biz işimizden ve ekmeğimizden vazgeçmiyoruz!"

İşçinin ekonomisi	6	ABD'nin dostu halka dost olamaz!	8	İdlib'de kördüğüm	11	Eğitimde tek çözüm sınıf mücadelesi	14	Üniversiteler açılıyor: DİP'li Öğrenciler mücadeleye çağırıyor	15
-------------------	---	----------------------------------	---	-------------------	----	-------------------------------------	----	--	----

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Var olmak için örgütlenmeliyiz!

Biz işçiler nüfusun çoğunluğunu oluşturuyoruz. Ama sermaye düzeninde yok hükmündeyiz. Bu düzende saymakla bitmeyen sıkıntılarımız var. İş cinayetleri, işsizlik, düşük ücretler, aşırı çalışma saatleri, güvencesizlik, artan idari baskılar ve yasaklar, borçlar, ödeyemez hale geldiğimiz faturalar ve hayat pahalılığı. Yaşadığımız sıkıntılar gündem dahi olmuyor. Siyasetten, medyadan, kamusal alanlardan, toplumsal yaşamdan işçiler olarak hep dışlandık. Grevlerimiz yasaklanıyor. Sendikalarımız ya yok

edilmeye çalışılıyor ya da işçiler tarafından değil bürokratlar tarafından yönetiliyor. Bazı sendika yöneticileri işçi sınıfı için değil kendi çıkarı ve sermayenin çıkarı için hareket ediyor. Kriz dalgası içindeyiz; döviz, faiz, enflasyon artışları yüzünden yoksullaşıyoruz. Fabrikalarda işten çıkarmalar, maaşların ödenmemesi, eksik ve geç ödemeler artmaya başladı. Sıkıntı giderek büyüyor. Krizin artmasıyla "yapısal reform" demeye başladılar. Yapısal reform demek, sosyal hakların düşürülmesi, işçiye emekçiye kemer

sıktırma politikaları uygulamak demektir. Yapısal reform demek, iş güvencesinin ve iş güvenliğinin kaldırılması yeni vergi ve zamların artması, sosyal yardımların kısılması, ücret ve hakların azaltılmasıdır. Patronlar kendi karlarını koruyup, kendi çıkarları için krizin faturasını bizlere kesecekler. Bizi yok hükmünde gören sermayenin bu saldırılarına karşı işçi sınıfı olarak et ve tırnak gibi bütünleşerek, birlik olup örgütlenmeliyiz. Sendikalarımızı harekete geçirip var gücümüzle mücadele etmeliyiz.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Enflasyon zammı bizi güldürmeyecek

Tofaş'ta bir revizyon dönemi daha geride kaldı. Revizyondan önce tartışılan ikili vardiyadan şimdilik hiç ses soluk çıkmıyor. Ama şu anda geçmememiz bundan sonra da geçmeyeceğiz anlamına gelmiyor. 2008 ve 2011 yıllarının bize göstermiş olduğu, bugün yapılmayan değişimin yılbaşından sonra yapılabileceği. İkili vardiya kulağa hoş gelse de biz Tofaş işçileri için işten çıkarılma anlamına geliyor. Daha önce ikili vardiyaya geçtiğimiz dönemde işler yavaşlatılmış, binlerce arkadaşımız işten çıkarılmıştı.

Tabi bizim tek gündemimiz ikili vardiyaya geçilecek mi geçilemeyecek mi değil. Son gelen zamlarla beraber bütün işçiler Eylül ayı

zammını bekler hale geldi. Artık enflasyon zammına muhtaç hale geldik. Fabrikanın sömürü sistemini tartışacağımız yerde hep beraber enflasyon zammı hesaplar hale geldik. Bundan önceki senelerde en fazla yüzde 7 enflasyon zammı alınırken bu sene ne kadar alacağımız hala şüpheli. Açıklanan enflasyon rakamlarına güvenmiyoruz. Her gün her şeye uçuk zamlar gelirken açıklanan enflasyon rakamları inandırıcı değil. Şu anda yüzde 8 civarı enflasyon zammı gelir gibi gözüküyor. Ama bu zam bile eriyen maaşlarımızı kurtarmıyor. Biz ne kadar hesaplıysak hesaplayalım hükümetle patronların beraber belirledikleri bir rakamın biz işçilerin yüzünü güldürmeyeceği aşikâr.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Birlik olmak su kadar gerekli

Reno her sene olduğu gibi bu sene de bir aylık revizyon dönemine girdi. Fabrika revizyon dönemine girmeden önce çalıştığımız bölümde bir kaç tane su sebili bozuldu. UET'de su sebillerinin az ve uzak olması bantta çalışanlar için sıkıntı oluyor. Su içmeye gidebilmek için iki üç kat enerji harcayarak sebile gidiyoruz. Koşarak gidip su içip geri dönüp işimize devam edebiliyoruz. Ama bu zamanda koştuğumuz için de içtiğimiz su aslında hiç içilmemiş gibi oluyor. Sendikacılara durumu anlatmamıza rağmen

bir çözüm üretmediler. Bozulan sebili bile revizyona çıkmadan önce yaptırmadılar. Çözüm çok basit, her bölüme birden fazla su sebili koyulup yerlerinin de işçilerin çalışma ortamlarına yakın olacak bir şekilde ayarlanması gerekiyor. Bunu sendikacılardan veya şeflerden beklemeyip bizzat kendimiz baskı kurup çözmeliyiz artık.

Geçtiğimiz günlerde Bursa Ticaret ve Sanayi Odası'ndan bir açıklama yapılmıştı. Bu açıklamada Bursa'da ki fabrikaların ne kadar büyüdüğünü açıklar ni-

telikte bir sıralama var. Reno bu sıralamada ikinci sırada. Ancak Reno büyürken işçinin maaşı küçülüyor. Sözleşmede aldığımız zamların hepsi eridi gitti. Bizim kırdığımız rekorların kaymaklarını patronlar yiyorken biz de evimizi nasıl geçindiririz derdine düşmüş durumdayız. Ancak bu durumun önüne geçmek istiyorsak birlik olmalıyız, yeni sözleşme öncesinde patronların önünde demir gibi olmalıyız. Birlik olmazsak eğer maaşlarımız, değil evi geçindirmeye su içmeye bile yetmez.

Manisa'dan bir metal işçisi

Krize karşı mücadele fabrikalardan, atölyelerden başlamalıdır!

Aylardır geliyor, gelecek denen kriz şimdi kapımıza kadar geldi, hatta içeri girdi. Bu krizi sadece doların, avronun yükselmesi olarak görmemeliyiz. Kullandığımız her şeyin fiyatı bir anda artmaya başladı. Elektriğe, suya, doğalgaza, gıdaya kadar her şeye bir bir zam gelmeye başladı. Hatta fabrikalardan arkadaşlarımız işlerinden çıkarılmaya bile başladı. Daha işçi çıkarmayan patronlarda işçileri işten çıkarma ile tehdit etmeye başladı.

Dolar, avro jet hızında yükselirken bizim maaşlarımız daha da küçülmeye devam ediyor. Alım gücümüz artık günden güne değil saatten saate azalıyor. Ülkeyi yönetenler de sanki bizimle dalga geçer gibi "bunlar da geçer diyor". Geçer de ne zaman geçer? Biz aklıktan sararınca mı?

Biz işçiler fabrikaları mücadele alanlarına çevirmesek arkası bundan daha ağır geliyor. Ne yazık ki sendikalarımız krize karşı bizlere yol göstermeye daha başlamadı. Başta üyesi olduğum Birleşik Metal İş Sendikası olmak üzere bütün sendikalara ve konfederasyonlara seslenmek is-

tiyorum: Fabrikalarda, atölyelerde krizin bedelini bize çıkarmaya çalışanların saldırılarına nasıl karşı duracağız? Yol haritası bekliyoruz. Patronların planları hazır, ya bizim planımız ne? Siz yol haritasını çıkarın, sonra o sendika bu sendika ayırmadan hep beraber mücadeleye atılalım!

Ben Manisa'dan bir metal işçisiyim. Gerçek gazetesini ne-redeyse ilk çıktığı günden beri takip ediyorum. Bu zamana kadar Gerçek gazetesinin yanıldığını görmedim. Bu krizin yaşanacağını bu gazete daha önce defalarca yazdı. Bu krizden çıkmak için yolları da defalarca yazdı. Gerçek Gazetesi dedi ki, ülke tek adamlığın altında, patronlardan yana yönetilmeye devam ederse bu krizi kim iktidara gelirse gelsin çözemez. Bu krizin çözümü ancak işçilerin kendilerinden yana çözümünü fabrikalardan başlayarak ortaya koyması. Ben Gerçek Gazetesi'ne katılıyorum. Gelin hep beraber sendikalarımıza, Gerçek Gazetemize sahip çıkalım! Bu krizden patronlar ceplerini doldurarak değil, işçilerin ülkesi çıksın bu sefer!

Metal fabrikalarından haberler

Gebze'den bir metal işçisi

Krize karşı mücadele eden emekçilerin talepleri ne olmalı?

Geldi, geliyor, bu sefer yakın mı derken krizin tam ortasına düştük. Artık bu yoldan geri dönüş yok. Sömürüyü katmer katmer arttıran patronlar daha fazla ekmeğimizden çalmak için elinden gelen her şeyi yapacaklar. Gebze-Tuzla havzasında işten çıkarmalar başladı bile. Kroman, Mecaplast, General Elektrik, Arçelik LG, Autoliv gibi büyük fabrikalarda işten çıkarmalar yaşandı, yaşanıyor. Bu gidişata dur diyecek, bizden fedakârlık bekleyen patron sınıfı değildir. Onlar krizin bedelini ödememek için her türlü mücadeleye hazırlar.

Ya biz işçi sınıfı? Ne kadar hazırız. Hazır olmak için evvela örgütlü olmak gerekir. Sendikada, işçilerden yana partilerde ya da

komitelerde. Örgütlü olursa birlik olursak ancak o zaman işten atılmaları durdurabiliriz. Peki ne demeli ne söylemeliyiz? İşlerim kötü, sipariş yok diyen patronlara karşı "ne yapalım, hayırlısı böyleymiş" dersek ne elde ederiz? Bu yazıyı okuyan işçi kardeşlerim arasında patron sınıfına güvenen, inanan varsa hemen yazıyı okumayı kessin. Dünyanın en yalancı, hilekâr ve düzenbaz topluluğu bu patron sınıfıdır. Her şeye bir kılıf bulur, yalan uydurur. Menfaatleri uğruna işçiyi işçiye kırdırır. Önce patrona güvenmeyeceğiz, inanmayacağız. Kriz mi var, sipariş mi yok, batıyorum mu diyor, işçi çıkartacağım mı diyor, karşısında dimdik durup "Aç hesapları, defterleri, işçiler denetleyecek. Ak

koyun kara koyun ortaya çıksın" demeliyiz. Başımızı eğip geçsek, işçi çıkartma piyangosu bana vurmasın diye patrona el açarsak en önde biz gideriz.

Bu bilinçle çalışmalarımızı yürütüyoruz. Metal İşçisinin Sesi bültenimizin yeni sayısının başlığı şu şekildeydi: "İşten çıkarmalara karşı örgütlenelim". Hemen ilk bölümde şöyle geçiyor: "Kar ve ihracat rekorları kırarken işçiyeye zam yaptılar mı ki bugün sıkıntıları bahane edip işçi çıkartıyorlar? Patronların yalanlarına kanmayın! Defterler açılmalı, işçiler denetlensin, gerçekler ortaya dökülsün. Gerçekten batan işyeri varsa işçi denetiminde kamulaştırılmalı ve üretime devam etsin. İşçi çıkartma hiçbir zaman çözüm değildir."

Arçelik Çerkezköy televizyon fabrikasından bir işçi

Zaman patronların değil bizim zamanımız olmalı

Geçenlerde bir haber okumuştum. Bilim insanları zamanı hızlandırıp yavaşlatmanın çarelerini arıyorlarmış. Onlar bunu yapa dursunlar biz fabrikada elimizden geldiğince zamanı hızlandırıyoruz. Orta çağda korsan gemilerinin kürekçi kölelerinin belli bir ritimde kürek çekmeleri için başlarında bir davulcu bulunmuş. Şimdi aradan yüzlerce yıl geçti ancak aynı kölelik değişmemiş olacak ki başımızda bir amir sürekli karşımıza geçip "hadi hadi" diye adeta o davulcu gibi ritim tutuyor. Eğer ritmi bozan olursa kendisini kapının önünde buluyor. Bir günde ortalama 2500 televizyon

üretiyoruz. Bu kadar emeğin karşısında iki bin lira maaş alınca "piyasaya göre iyi maaş alıyoruz" deyip bu fiyatı veren fabrikalara girmeye çalışıyoruz. Bunun karşılığında da bel ağrısı ve parmakların ağrısından durmuyoruz... Kapitalizmin insanlığı geliştirdiğini söyler dururlar. Ortaçağ'da ki o kürekçilerden farkımız kaldı mı? Pazar öyle bir zamlandı ki meyve lüks bir ihtiyaç oldu. Sebze ise hayal oldu. Faturalar almış başını gitmiş. Kira fiyatları ateş pahası. Bunlar için zamanı patronların tarafına değil kendi tarafımıza hızlandırmamız lazım. Örgütlenmemiz lazım.

Arçelik çamaşır kurutma makinesi Çerkezköy işletmesinden bir işçi

Çözüm şalterin inmesi!

Arçelik'e ait Çerkezköy fabrikasında çalışıyorum. Haklı olarak Çerkezköy denilince akıllara ilk organize sanayi bölgeleri geliyor. Trakya'nın gelirinin büyük kısmının da buradan geldiğini eklemek gerek. Hemen hemen her gün organize sanayi bölgesinde ki fabrikaların vardiya servisleri vızır vızır çalışır. Sabah altı buçuk dediğiniz zaman başlar Çorlu'da, Lüleburgaz'da, Çerkezköy'de, Kapaklı'da trafik. Bu trafik sadece araç trafiği değil. Aynı zamanda insan trafiğidir de. Bu servislerin geçtiği yolları damarlara, servislerin içinde ki işçileri de damarın içinde ki kana benzetiyorum hep. Dolayısıyla da sermayeyi bir kalbe benzetmek elbette mümkün. Kalp bir saniye olsun durursa insan hayatı bir tehlikeye girebilir. Bu yüzden kalbe iyi bakmak zorundadır insan. Ama işte tam bu nok-

tada ters giden bir şey var. Biz Dünya'da ki her şeyi ama her şeyi yaparken karşılığını alamıyoruz. Bize iyi bakılmıyor! Çalıştığım fabrika Trakya'nın en çok gelir getiren fabrikaları arasında. Üstelik Türkiye'nin en büyük ilk on firması arasında. Patronumuz Koç'ların geliri 8 Milyar dolar. Doların bu kadar artmış olduğu, Türk lirasının bu kadar değer kaybettiği zamanlarda bizim maaşımız sürekli eriyor. Onların geliri ise artmış oluyor! Biz onları böylesine doyururken karşılığında ürettiğimiz ürünleri dahi kredi çekmeden alamıyoruz! İşin daha beter tarafı faizler bu kadar uçmuşken kredi bile çekemiyoruz! Çözüm mü? Ne kadar "sağlıklı" anlatabilirim bilmiyorum ama şöyle açıklayım: Kalbin daha fazla büyümesini önlemek için kanın, bir an önce şalteri indirmesi gerekiyor!

Tuzla'dan bir metal işçisi

Mücadelemizi büyütelim!

Ben Tuzla Deri Organize Sanayi'de bulunan güneş panelleri üreten bir fabrikada çalışmaktayım. Fabrikamızda irili ufaklı bir çok sorun ile karşılaşmaktayız. Bu sorunlardan biraz bahsetmek gerekirse; İşçilerin bir çoğu vardiyalı çalışma şekline alışkındır. Fabrikamızda bu gündüz vardiyası için 12 saat gece vardiyası için ise 8 olmak üzere iki vardiya şeklindedir. Uzunca bir süredir bir çok kere üçüncü vardiya açılacak denilerek çalışma saatlerimiz sürekli değiştiriliyor. Çalışma saatimiz artıyor fakat bu uzun çalışma saatlerinden sonra bile saatlik ücretlerinin ve mesai ücretlerinin düşük olmasından dolayı maaşlar çok düşük düzeyde kalıyor. Bunun yanı sıra açılacak yeni vardiya için işçi alımı yapması gerekirken yönetim değil yeni işçi almak çalışan işçilere sürekli

mobbing yapmakta, tutanak tutma yarışında, birilerini işten atmanın derdinde. Bunun yanı sıra tüm işçi arkadaşlar için genel bir sorun olan işçi sağlığı ve iş güvenliği de yok sayılıyor. Fabrikada çalışan bir havalandırma sistemi olmadığı için insan sağlığını etkileyen bir sıcaklık ortamında çalışmaktayız, gündüz sıcaklık derecesi fabrika içinde 35-40 civarında oluyor. Buna karşı alınan önlemler ise belirli istasyonlara yerleştirilen küçük pervane ve klimalar. Belirli istasyonların etrafı camlarla kapatılarak içerisine klima konulsa bile bu sefer de bu kapalı alan içerisinde ağır kimyasal ve alkol kokusu oluşuyor. Aynı zamanda fabrika içerisinde ilaçlama yapılmamasından dolayı üretim alanında birçok böcek oluyor. İlk yardım dolaplarının boş olması ise ayrı bir durum.

Fabrikamızda henüz hali hazırda ne bir soyunma kabini ne de mola saatlerinde oturulacak bir dinlenme alanı tahsis edilmemiş.

Biz işçiler ise bütün bu sorunların çözümünün bizlerin vereceği mücadele ile yok edileceği fikrindeyiz. Yönetimden bir şey rica etme, onların çözümünü beklemede değil hakkımız olanı alma durumuna gelmeliyiz. Şuan fabrika içinde işleyen, "ben dedim olacak", "zamanla halledilir", "zaten yaz bitti" diye yaptıkları konuşmalara karşı bizler mücadelemizi büyütürük, tüm bu sorunların karşısında örgütlü bir şekilde durarak cevap vermeliyiz. Çalışma saatlerinden saatlik ücrete gasp edilen sosyal haklarımıza kadar tüm bu sorunları def etmenin tek yolu örgütlü bir şekilde mücadele vermek ve bu mücadeleyi sendikalaşarak büyütülmektir.

Fabrikalardan haberler

Direnen Flormar işçileri

Flormar'da direnenler kazanacak!

Bizler Flormar işçileri sendikaya üye olduk ve 132 arkadaşımızı isten çıkardılar. Bunlardan yüzde 80'i kadın. Direnişimiz 110 gündür devam ediyor. Bu süreç zarfında sesimizi duyurmak için başka fabrika önlerine gidip başka işçi arkadaşlara durumumuzu anlatıp destek istedik. Flormar mağazaları önünde bildiriler dağıtıp kamuyu oluşturmaya çalıştık. Tabii patron da boş durmadı. Fabrikada çalışan arkadaşlarımızı

görmeyelim diye fabrikanın önüne teller çekti. Servisleri içeri çektiler. Bize ses aracımızdan rahatsız olduklarını söylediler ve Valiliğe şikayette bulundular. Devlet de Flormar patronlarına destek oldu. Ses aracımızı yasakladı bizi fabrikanın önünden uzaklaştırmak istiyor.

Flormar Fransız merkezli uluslararası bir kozmetik tekeli. Biz de burdan onlara sesleniyoruz: bizler hakkımızı aradık diye, anayasal

hakkımızı kullanıp sendikaya üye olduk diye işimizden ekmeğimize den olduk. Yasadışı iş yapanlar patronlar, yasalar da patronların yanında. Flormar şirketinin bir reklam sloganı var. Diyor ki "kadınlar isterse her şeyi yapar." Evet biz kadınlar istersek yaparız. Sendikalaşa da biliriz. Hakkımızı da ararız. Burdan Türkiye'de direnen emekçi kadınlar olarak Arjantin'deki kadınları selamlıyoruz. Başarılar diliyoruz.

Bursa'dan bir depo işçisi

Marketlerde işçi düşmanlığı

Anayasanın 51. maddesinde işçi sendikalaşmakta ve sendikasını seçmekte özgürdür demesine rağmen işveren hala sendikaya direnmekte, anayasayı çiğnemekte, işçilerin haklarını kesmekte, bir nevi uyar kölelik haline getirip hep daha fazlasını kazanmaya çalışmaktadır. Mahkemeler ve devletimiz de ne yazık ki buna göz yummaktadır.

Her gün alışveriş yaptığımız büyük marketlerde işçilerin hakları açısından kanunsuzluk, yasadışı faaliyetler, sabah 08:00 akşam 22:30, günlük 6 saat fazla mesai, prim vaadiyle insanları kandırarak, depolarında sıfır hijyen, mesailere kalmak, istemeyenleri kapı orada diye tehdit etmek olağan hale gelmiş durumda. Gebze'de bulunan Migros de-

posunun çatısı bakımsızlıktan çöktüğünde olayın tam vardiya değişiminde olması nedeni ile şans eseri ölüm olmadan maddi hasarla kurtulduk. Bir dakika geç olsa arkadaşlarımız çöken çatının altında kalacaklardı peki sorumlu kim olacaktı? Tabii ki patronlar. Buna rağmen hala aynı kafayla bu şirketler ve tedarikçileri devam etmektedir.

Bursa'dan bir turizm işçisi

Bayramda turizm geliri arttı işçinin geliri yerinde saydı

Kurban bayramını geride bıraktık. Bayram boyunca bütün oteller kapasitesinden fazla müşteri alarak paralarına para kattılar. Ama turizmde çalışan biz işçilerin durumunda hiçbir

değişiklik olmadı. Hatta turizm patronlarının kazandıkları para gözlerine az gelmiş olacak ki bize verecekleri bayram parasından çalmaya çalışıyorlar. Normalde bayram boyunca çalış-

şan işçilere dört günlük bayram parasının verilmesi gerekiyor. Bunun yerine turizm patronları bir günümüzü çalarak üç günlük para vermeye çalışıyor. Bayramda bizi fazla mesailerle çalıştırdıkları yetmezmiş gibi bir de hakkımız olanı bizden çalmaya çalışıyorlar. Normal zamanlarda yaptıkları bütün haksızlıkları bayramda da aynı şekilde uygulamaya devam ediyorlar. Bayram boyunca otellerin dolması biz turizm işçilerine hiç yaramadı. Koşullarımızda hiçbir değişiklik olmadı. Asıl değişikliği ancak biz işçiler kendimiz yapabiliriz. Turizm patronlarından haklarımızı ancak ve ancak biz turizm işçileri beraber alabiliriz.

Bodrum'dan bir turizm işçisi

Bu bayram kimin bayramı?

Merhaba arkadaşlar. Bodrum'da çalışan bir turizm işçisi olarak yazıyorum. Artık turizm sezonunun sonuna yaklaşıyoruz. Neredeyse tüm otellerde patronlar ceplerine milyonlarca lira koyarak sezona ara vermiş olacaklar. Biz işçiler ise kazandığımız üç kuruşla ara vermek zorunda kalacağız.

Bildiğiniz gibi arkadaşlar Ağustos ayı Kurban Bayramı idi. Yalnız arkadaşlarımız, eşimiz, dostumuz ve ailemizle olmak yerine bayramı çalışarak geçirmek zorunda kaldık. Bayramda yerli ve yabancı daha fazla turist geldiği için yoğun bir tempoda iş arkadaşlarımızın bayramını kutlayarak mesaimize başladık. Bayram boyunca ise patrona daha fazla kâr, turistlere ise daha fazla hizmet sağlamak için alın teri döktük. Burada yanlış anlaşılma mahal vermemek

için belirtmek istiyorum. Gelen turistlerin bir tanesi bile işçi-emekçi ailesi değil. En düşük oda fiyatının 1000 Euro'dan başladığını hatırlatmak isterim. Yani şöyle bir sonuç doğuyor: Bizi sömüren patronlar ve aileleri daha güzel tatil yapsın diye, biz daha fazla sömürülüyoruz. Bizi sömüren onlar, bayramı kutlayan yine onlar. O zaman bu bayram kimin bayramı? İşçinin, emekçinin, fakarın bayramı değilse kimin bayramı?

Elbette bayramlar en çok bizim hakkımız. Yani üretenlerin, hakkıyla para kazananların. Ve elbette bu gibi bayramlar için yalnız turizm işçilerinin değil, bütün işçilerin mücadele etmesi gerekiyor. İşte o zaman bayramların bir avuç asalakların değil, bizim bayramımız olduğu gün yüzüne çıkacaktır.

İşten atılan bir Cargill işçisi

Bekle bizi İstanbul!

Cargill'de işten atılan işçiler olarak direnişimiz 150. gününe doğru ilerliyor. 13 Eylül'de fabrika önünde basın açıklaması yapıp Bursa Orhangazi'deki fabrikanın önünden İstanbul'a yürüyüşe başlayacağız. 18 Eylül'de şirketin merkezi olan Ataşehir Paladium AVM önünde olacağız. Taleplerimizin karşılanmaması halinde eylemlerimizin artarak devam edeceğini

söylemiştik.

Hakkımızı yiyenlere söyleyeceğimiz şudur: En büyük hatayı, bu bir avuç insanın kaderlerine razı olacağını düşünerek yaptınız!

Fakat bir babanın, evlatlarının geleceği için, sırf ÇOCUKLARI İYİ YAŞASIN diye vermeyeceği hiç bir mücadelenin olmadığı gerçeğini öngöremediniz!

Cargill işçisi İstanbul'a yürümeye hazırlanıyor! Sınıf dayanışması ve mücadelesi emperyalist şirketi yenecek!

Bursa Orhangazi'deki Cargill fabrikasında sendikalaştıkları için işten atılan 14 işçinin direnişi 140 günü geçti. Tek Gıda-İş sendikasında örgütlü işçiler fabrika önünde direnişlerini sürdürürken zaman zaman şirketin İstanbul Ataşehir'deki merkezi önünde de eylem yaparak haklarını aradılar. Atılan işçilerin geri alınması ve sendikal örgütlenme üzerindeki baskıların son bulması talebiyle direnen işçiler talepleri karşılık bulmadığı takdirde 13 Eylül'de İstanbul'a yürümeye hazırlanıyor. Cargill işçileri İstanbul'a gelirse şirketin merkezi önünde çadır kuracağız ve hakkımızı alana kadar dönmeyeceğiz diyor.

Emperyalist şirkete karşı uluslararası dayanışma

Cargill, Amerikan sermayeli dünya çapında bir tekel. İşçiler de emperyalist Cargill'e uluslararası dayanışma ile cevap veriyor. Uluslararası Gıda, Tarım, Otel, Restoran, İkrâm ve Tütün İşçileri Sendikalar Birliği (IUF) "Reinstate #TheCargill14" (Cargill14 işe iade edilsin) sloganıyla bir kampanya başlattı. Onlarca ülkede, bu kampanya ile Türkiye'deki Cargill fabrikasının

ILO sözleşmelerine aykırı olarak sendikalaşmayı engellediği ve işçilerin mücadelesinin haklılığı anlatılıyor. Tüm dünyadan işçi dostları Cargill CEO'su David McLennan ve Türkiye'deki yetkililere faks ve e-mail atarak işçilere desteklerini gösteriyor ve şirketten haklı talepleri karşılamasını istiyor.

Kota sınırlaması yalan! Sendikalaştırma gerçek!

Şeker Fabrikaları özelleştiriliyor, bununla birlikte Cargill şirketi Nişasta Bazlı Şekerlerle (NBS) halkı zehirlemeye devam ediyor. Halktan yükselen tepkiler karşısında AKP hükümeti, NBS kotasını düşürdüğünü açıklamıştı. Ancak Cargill, 24 Haziran seçimlerinin ardından üretime hız verince ve işçileri fazla mesaiye bırakınca kotaların fiilen düşürülmediği ortaya çıktı. Çünkü kotalarla ilgili yasaya eklenen geçici bir madde ile bakanlar kurulu yönetmelik çıkarıncaya kadar eski kotaların geçerli olduğu belirtilmişti. O bakanlar kurulu kararı hiçbir zaman çıkmadı. Cargill ek bir kota kısıtlaması olmadan üretime devam etti. Bu aynı zamanda kota sınırlaması dolayısıyla işçileri işten çıkarttığı iddia eden Cargill yönetiminin yalan

söylediğini ve esas nedenin sendikalaşma olduğunu da kanıtıyor.

Cargill işçisinin kazanması tüm işçilerin kazanması demektir

Cargill işçileri sendikalaşarak hakkını arıyor. Kapitalistler ekonomik krizin faturasını işçilere ödetmek istiyor. İşini, ekmeğini ve çocuklarının geleceğini korumak isteyen tüm işçiler de Cargill işçileri gibi sendikalaşmalı ve birlikte mücadele etmelidir.

Bu mücadele hepimizindir!

Tüm dünyada emperyalistler sermaye yatırımları ile hakimiyet kurmaktadır. Cargill de bu yatırımları yapan şirketlerden biridir. Bu şirketler, Türkiye gibi ülkelerde ucuz işgücünü sömürerek kârlarını merkezlerine taşımaktadır. Cargill işçisinin taleplerini sahiplenmek ve bu emperyalist şirketin işçi denetiminde kamulaştırılmasını savunmak emperyalizme karşı emekçi halkın topyekûn bir talebi haline gelmelidir. Çünkü mevcut iktidar tam tersine Cargill'i kollamaktadır. Sermaye iktidarından beklentimiz olmamalıdır. Sınıf dayanışması ve mücadelesi tek geçerli yoldur.

İtalya'da Agnelli, Türkiye'de Koç... Futbolcuya servet emekçiye nasihat!

Futbol tüm dünyada milyonlarca insanın seveceği oynadığı ve takip ettiği bir spordur fakat artık bir spor dalı olmanın çok ötesine geçmiştir. Zaman içinde milyarlarca doların döndüğü devasa bir kapitalist sektör, futbol kulüpleri ise borsada işlem gören anonim şirketler haline gelmiştir. Bu Türkiye'de de böyledir. Avrupa'da da böyledir. Fenerbahçe'ye başkan seçilen Ali Koç da büyük patronlardan biridir.

Ali Koç bugün Türkiye'nin en büyük holdingi Koç Holding'in başkan vekili ve Koç ailesinin varisidir. Fenerbahçe'ye başkan seçildiği gibi kulübe 50 milyon dolar hibe etti. Güncel kur ile yaklaşık 350 milyon lira yani toplamda 191 bin işçinin aylık asgari ücreti! Ali Koç'un cebinden çıkarıp verdiği 50 milyon dolar Koç Holding'in sahip olduğu Ford'da, Tofaş'ta, Arçelik'te,

TÜPRAŞ'ta ve sayısız şirkette çalışan binlerce işçinin emeğinin sömürsüyle elde edilmiştir. Aynı Koç değil miydi metal grevleri sırasında işçiler saat ücretine 1 avro zam istedi diye kıyameti koparan! Sendikasını seçmek istediğinde, hakkını aradığında, maaşına zam istediğinde grev yasaklarıyla, kolluk kuvvetleriyle, insan kaynakları müdürlerinin bin bir bahanesiyle ve kriz var yakınmalarıyla karşı karşıya kalan işçilerin, elbette ki 50 milyon doların hesabını sorma hakkı vardır!

Koç'un Tofaş fabrikasındaki İtalyan ortağı Fiat'ta olanlar işçilerin tepkisi açısından güzel bir örnek sunuyor. İtalya'nın büyük futbol kulübü Juventus, Cristiano Ronaldo'yu transfer etti ve bu transfer için kasasından 4 yılda yaklaşık 400 milyon avro çıkacak. Juventus'un başında ise

İtalya'nın en zengin isimlerinden Andrea Agnelli bulunuyor. Agnelli'nin sahibi olduğu Fiat ise bu transfer için 30 milyon avro harcadı. Kasasından bir futbolcu için 30 milyon avro çıkaran Fiat aynı cömertliği on yıllardır binlerce işçisinden esirgediği için tabii ki tepki de büyük oldu. 10 yıldır maaşlarına zam almayan Fiat işçileri Ronaldo için "senin paranı biz veriyoruz" pankartı açtı ve 2 gün boyunca grev yaptı.

İtalyan işçileri bize doğru yolu gösterdi. İşçinin alınterini hibe ederek futbol üzerinden devasa rant elde eden kapitalist patronlara karşı örgütlü bir şekilde mücadele etmeliyiz. Grevlerle, işgallerle, direnişlerle, tam saha pres ve kolektif oyunla alınterimize sahip çıkmalı, kapitalistleri yenmeliyiz.

Mustafa Kemal Coşkun

Aynı Gemideymişiz(?)

Kriz dönemlerinde egemen sınıflar ve onların temsilcisi yönetenler tarafından sık sık söylenen klasik laflardandır: "Aynı gemideyiz!" Ne demişti büyük bankalardan birinin genel müdürü? "Ülkenin sadece refahını mı paylaşacağız?" Sanki bugüne kadar elde ettikleri refahı paylaşmışlar gibi utanmadan bunları söyleyebiliyor egemen sınıfın temsilcileri. Bütün bu söylemlerin amacı, krizin oluşumunda hiçbir sorumluluğu olmayan ve kriz öncesinde refaktan herhangi bir pay almayan emekçi sınıfları, krizin ortaya çıkacağı faturayı ödemeye razı etmekten başka bir şey değildir.

İnsanca yaşayacak bir ücret ve çalışma koşulları talebiyle girişilen grevleri yasaklarken aynı gemide miydik?

"Biz OHAL'i grevleri engellemek için kullanıyoruz" diye avaz avaz bağırırken aynı gemide miydik?

Sendikalaştığı için işinden atılan emekçiler direnişe geçtiğinde sizin kolluk kuvvetleriniz onlara saldırırken aynı gemide miydik?

İşçi ve emekçiler açlık sınırının bile altında bir ücret ile yaşamaya mecbur bırakıldığında aynı gemide miydik?

Onlarca üniversite emekçisini sırf muhalif olduğu için bir KHK ile bir gecede işinden ederken aynı gemide miydik?

Soma'da 301 madenci katledilirken aynı gemide miydik?

Samsun'da, yoksulluk ve işsizlikten dolayı dilenerek ve yardımlarla yaşamaya çalışan bir annenin 2,5 aylık bebeği açlıktan ölürken aynı gemide miydik?

Ülkenin kendi öz kaynaklarını ve kamu mallarını özelleştirme adı altında sermaye sahiplerine peşkeş çekerken aynı gemide miydik?

Tarım ve hayvancılık başta olmak üzere neredeyse tüm sektörlerdeki üretimi ithalata bağımlı hale getirirken aynı gemide miydik?

Dışarıdan sürekli borç alıp, aldığınız bu borçları yandaş müteahhitlerini zenginleştirmek için kullandığınızda aynı gemide miydik?

Bütün kamu hizmetlerini kâra döktüp, maliyetli diye emniyet tedbirlerini kaldırdığınız için, tam da bu politika nedeniyle Çorlu'daki tren kazasında 24 kişi hayatını kaybederken aynı gemide miydik?

Kamu çalışanlarını esnek çalışma koşullarına tabi kılıp sözleşmeli ya da güvencesiz çalışmaya zorlarken aynı gemide miydik?

Emekçilerin bu sorulara verecekleri yanıt tektir: "Hayır, aynı gemide değildik. Biz Soma'da, Flormar'da, Çorlu'da, metal fabrikalarında, özelleştirilen fabrikalardaydık, ama siz yoktunuz."

Aynı gemideyiz diyerek işçi ve emekçileri daha düşük ücrete, daha olumsuz çalışma koşullarına, işsizliğe, yoksulluğa, daha fazla sömürüye tabi tutmaya çalıştıkları açıktır. Şimdi krizin etkilerine karşı yapılacak olan, faturayı işçi ve emekçilerin yoksullaştırılması pahasına bu ülkenin bütün kaynaklarının üzerine çöken egemen sınıfların ödemesi gerekir demekten başka bir şey değildir.

Şimdi artık işçi ve emekçiler değil, gemileri, gemicikleri olanlar düşünsün.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

Krizin sebebi Erdoğan'ın piyasa ile inatlaşması mı? Yoksa piyasanın kendisi mi?

Türkiye'nin hızla içine sürüklendiği ekonomik krizi Erdoğan ve AKP'nin, piyasa kurallarının dışına çıkan yanlış politikalarıyla

açıklayanlar yanılıyor. Tam tersine krizin sebebi tüm ekonominin piyasa anarşisine terk edilmesidir. Piyasa ekonomisine bağlıyız

diyen Erdoğan ve AKP doğruyu söylemektedir. Özelleştirmelerde rekor kırdılar. Devleti ekonomide sıfırlayıp piyasayı dizginsiz bırak-

tilar. Sendikaları zayıflatılar, toplu sözleşme sistemini etkisizleştirdiler, grevleri yasakladılar. Liberal ekonomide bunun adı emek piyasasını bozucu etkilerin bertaraf edilmesidir.

Bir de şu inşaat ekonomisi meselesi var. Piyasa, sermayenin kâr oranlarının yüksek olduğu alanlara akmasını sağlar. Halkın ihtiyaçları, planlama hedefleri piyasanın derdi değildir. Üretimde kârlar düştüğünde piyasa sadece Türkiye'de değil her yerde spekülasyona yönelir. Spekülasyon ucuza alıp pahalıya satabildiğiniz her şey üzerinden yapılabilir. Spekülasyonu dövizle de yapabilirsiniz, apartman daireleriyle de, 17. Yüzyıl'da Avrupa'da olduğu gibi lale soğanıyla da... Emlak spekülasyonu sadece Türkiye'de mi var zannediyorsunuz? Kapitalist piyasanın anavatanı ABD'de başlayan ve tüm dünyaya yayılan büyük depresyonun ilk öncü sarsıntı-

ları 2007'de yaşanan Mortgage kriziydi. Emlak fiyatları sürekli artarsa ve emlak spekülasyonu üretimden daha fazla kâr getirirse sermaye inşaata akar. Bunun için Karadenizli müteahhitlerin varlığı şart değil. Kaynak dağılımının, özel mülkiyet temelinde ve piyasa aracılığıyla yapılması yeterli.

Özetle yaşanan krizin suçlusu her şeyden önce kapitalist sistemin kendisidir. Erdoğan ve AKP de izlediği politikalarla bu yola taş döşemiştir kuşkusuz. Ama gerçek sebebi bilmek bizi sahte alternatiflere kapılmaktan korur. Aksi takdirde 2001 krizinden sonra Derviş'ten kaçarken AKP'ye tutulan Türkiye, yarın yine yağmurdan kaçarken doluya tutulabilir. Kapitalizm ve piyasa içinde çözüm yoktur. Çözüm özel mülkiyetin yerine kamu mülkiyeti, piyasa yerine planlama, kapitalizm yerine sosyalizmdir.

Dış ticaret açığının azalması iyi mi kötü mü?

Temmuz ayı dış ticaret rakamlarına göre ihracat geçen yılın aynı ayına göre yüzde 11,6 artarak 14 milyar liraya ulaştı, ithalat ise yüzde 6,7 azalarak 20 milyar seviyesinde kaldı. İhracatın ithalatı karşılama oranı ise yine geçtiğimiz yılın Temmuz ayına göre yüzde 58,7'den yüzde 70,2'ye çıktı. Berat Albayrak'a göre "İhracat ve ithalat rakamları, kısa ve orta vadeli hedeflerimiz noktasında oldukça pozitif gösterge setini ortaya koydu... Cari açığı bu iyileşme, ekonomik dengeleme stratejimizde ortaya koyduğumuz sağlıklı ve sürdürülebilir büyüme hedefi açısından ilk ve olumlu

adımlardan birisi olarak realize olmaya başladı." Cümlelerdeki anlamlı teknik terimlerin kullanılmamasından kaynaklanıyor. Berat Albayrak'ın kendisini ekonomi biliyormuş gibi göstermek için ağdalı sözleri tercih etmesinden ve daha önemlisi gerçeği eğip bükme kaygısından ileri geliyor.

Çünkü dış ticarete ortaya çıkan tablo ekonominin düzelmesinden değil kriz ortamından ileri giriyor. Bir ay içinde Türkiye'nin ithalata bağımlı üretim yapısı değişmedi. Bir anda Türkiye sanayisi teknolojik bir atılım da yapmadı. Tam tersine Türk Lirası'nın aşırı değer kaybı Türk mallarının

görel olarak ucuzlamasına ve ihracatın artmasına, ithal ürünlerin de görel olarak pahalılaşmasına ve dolayısıyla da ithalatın azalmasına neden oldu. Türkiye'nin ithalata bağımlı üretim yapısında en ufak bir değişiklik yok. Kriz dönemlerinde dış ticaret açığının azalması da ilk değil. 1994, 2001 ve 2009 krizlerinde de dış ticaret açığının düştüğüne tanık oluyoruz. Son çeyrek yüzyıla baktığımızda ihracatın ithalatı karşılama oranının yüzde 70'in üstüne çıktığı yıllarda yine aynı: 1994'te yüzde 77,8; 2001'de yüzde 75,7; 2009'da yüzde 72,5 ve bugün bir kez daha yüzde 70'lerin üzerine

görüyoruz.

Yarın yapısal reformlarla işçi sınıfına kemer sıkırdıklarında, kitlesel işsizlik olduğunda, vatan- daşlar ister istemez harcamalarını azaltacak ve talebin azalması dolayısıyla belki de enflasyonda bir gerileme yaşanacak. Onlar

bunu da bir başarı tablosu olarak sunacaklar. Oysa patronların başarı tablosunda işçi ve emekçiler için yoksulluk ve sefalet yazacak. Berat Albayrak krize sürüklenen ekonomiyi ne kadar allayıp pullamaya çalışsa da güneş balıkla sıvanmıyor.

Türk Telekom'da vurgun sırası bankalarda:

Yağmaya son! Türk Telekom işçi denetiminde kamulaştırılsın!

2005 yılında Türk Telekom'un yüzde 55 hissesi değerinin çok altında bir rakam olan 6,5 milyar dolara Suudi OGER'in

Türkiye'de kurduğu OTAŞ şirketine 21 yıllığına satılmıştı. Şartnamede 21 yıl sonra şirketin bedelsiz olarak kamuya devre-

dilmesi öngörülmüştü. Şirket 2006 ile 2014 arasındaki 8 yılda 11 milyar 822 milyon dolar kâr etti ve OTAŞ yüzde 55'lik hissesiyle, 6,6 milyarla özelleştirme bedelinin tamamını çıkardı bile. İşin ilginç OTAS, ihale bedelini ödeyecek parayı bulamadığını söyleyerek 2013 yılında Akbank, Garanti ve İş Bankası'nın bulunduğu bankalardan 4,5 milyarlık kredi çekti ve özelleştirme bedeli olan 6,5 milyar bu şekilde tamamladı. Nihayet bu yıl OTAŞ bankalara olan kredi taksitlerini ödemeyince Garanti, Akbank ve İş Bankası bir şirket kurarak OTAŞ'ın kredi borcu karşılığında Türk Telekom'un yüzde

55'lik hissesine sahip oldu.

Yıllar içinde Türk Telekom'un tümünün borsa değeri 4 milyar dolara kadar düşmüşken ve imtiyaz süresinin bitmesine dört yıl varken OGER vurgunu vurup evine döndü. Hisseleri özel bir ortak şirket kurarak devralan bankalar, bu hisseleri yeniden satışa çıkarmaya hazırlanıyor. İmtiyaz süresinin ne olacağı meçhul. Yetki, yürütmenin yani Cumhurbaşkanının elinde. Türk Telekom'un 30 milyon kilometre bakır hatta sahip olduğu ve sadece bunun en az 100 milyar dolar değerinde olduğu raporlanmış durumda. Bu Türk Telekom'un bir doğal tekel olması demektir.

Hiçbir şirketin bu değeri satın alacak ya da bununla rekabet edecek bir yatırım yapma gücü yoktur. Dolayısıyla mevcut durum, halka ait olması gereken birikimin ve hiçbir özel şirketin elde edemeyeceği kârların devlet tarafından peşkeş çekilmesi anlamına gelmektedir. Muhtemeldir ki bankalar için imtiyaz süresi uzatılacak ve onların da pastadan paylarını almaları sağlanacaktır.

Türk Telekom'un bankalar tarafından alınması bu yüzden kabul edilemez. Bankaların değil halkın zararı giderilmeli ve Türk Telekom işçi denetiminde tekrardan kamulaştırılmalıdır.

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi Bildirisi

Orta yol yok!

Türkiye'nin emekçi halkı Türk Lirası'nın hızlı değer kaybı, enflasyon ve giderek artmaya başlayan işten çıkarmalarla ciddi bir yıkımın eşiğindedir. Bu krizin gelişi daha önceden belliydi. Devrimci İşçi Partisi yayın organlarında ve yayınladığı bildirilerle bunu uzun süredir vurguluyor. DİP Merkez Komitesi, Emekçi Halkın Ekonomik Krizden Çıkış Programı'nı 2016 yılının Aralık ayında yayınlamıştır. (<https://gercekgazetesi.net/dip-bildirisi/emekci-halkin-krizden-cikis-programi-doviz-yasaklansin-borsa-kapatilsin-turkiye-gumr-0>) Döviz yasaklansın, borsa kapatılsın, Türkiye Gümrük Birliği'nden çıksın diyen, fabrikaların ve bankaların kamulaştırılmasını temel alan bu program bugün yaşadığımız krizde de tüm geçerliliğini korumaktadır.

Bu ekonomik krizin sebebi dünya çapında kapitalist sistemin kâr oranlarına ve faizlere bağlı hareket eden anarşik yapısıdır. 2007-2008 yıllarında ABD merkezli ortaya çıkan finansal krizle başlayan Büyük Depresyon tüm dünyadaki ekonomik sarsıntıların arka planını oluşturmaktadır. Büyük Depresyon'un ilk döneminde emperyalist merkezlerde faiz oranları düştüğü için finans sermayesi, yani sıcak para bizim gibi emperyalizme bağımlı kapitalist ülkelere aktı ve yüksek faiz geliri elde etti. Bu süreçte Türkiye'de iktidar ve sermayenin anlattığı pembe hikâyelerin arkasında aşırı derecede borçlanmaya dayanan karanlık bir tablo oluştu. Son yıllarda ABD başta olmak üzere emperyalist merkezler kendi ülkele- rindeki parasal şişkinliğin enflasyona yol açması veya yeniden bir borsa çöküşünü hazırlaması ihtimalini kontrol altına almak için gevşek para politikasını sıkılaştırıyor. Bu da sıcak paranın Türkiye gibi ülkelerden ABD gibi merkezlere dönmesiyle sonuçlanıyor. Dün emperyalistlerin gevşek para politikası sayesinde borçlanarak büyüyen ekonomiler şimdi artık büyük sarsıntılarla karşılaşılıyor. Bugün hem ekonomik daralma hem de enflasyon (Stagflasyon) aynı anda Türkiye'yi tehdit etmektedir. Bunun anlamı geniş işçi ve emekçi kitlelerin hayat pahalılığı ve işsizlikle aynı anda karşılaşacak olmasıdır.

Rahip Brunson davası etrafında Türk Lirası'nın baş aşağı düşüşüne tanık olduk. Bunun başlıca sebebi Türkiye'nin kapitalist ekonomisinin yabancı paraya bağımlı yapısıdır. Özelleştirmelerle devletin ekonomiden çekilmesinin ve harcamalarıyla kaynak dağılımındaki rolünün gerilemesinin karşılığında tüm ekonomideki kaynak dağılımı süreçleri özel bankaların kontrolüne geçti. Bugün yaşadığımız bunun sonucudur. Bankalar

ve şirketler döviz cinsinden borçlanıyor. Bütün ekonomi ihracat ve turizm yoluyla döviz kazanmaya odaklanmış, ama müthiş bir cari açık veriyor. Büyük altyapı projelerinde bütün hesaplar dolar üzerinden yapılıyor. Kısacası dolar Türkiye'nin bedeninde dolaşan zehirli kan gibidir.

Bu koşullar altında bugün Brunson davası, yarın Halkbank'a ceza kesilmesi, öbür gün başka bir olay Türkiye ekonomisini derinden sarsabilir. Bu kozlar sadece ABD'nin elinde değil bir emperyalist odak olan Avrupa Birliği'nin elinde de bulunmaktadır. Bu yüzden iktidarın bir emperyalist odakla diğeri arasında mekik dokumasıyla emekçi halkın çıkarına sonuç elde edilemez. Doların yerine avronun geçmesi de bir şey değiştirmez. Almanya, Hollanda, Fransa ve bir bütün olarak Avrupa Birliği ile de çeşitli gerginlikler yaşandığını biliyoruz. Türkiye her durumda bu ülkelerin Türkiye'deki sermaye yatırımlarını güvence altına alarak, Türkiye'yi bir göçmen toplama kampına dönüştürerek, göçmenleri de bir pazarlık kozu haline getirerek ve bazen de rehine gibi tutuklanmış Avrupa vatanı gazeteciler veya Avrupa kurumlarının temsilcilerinin örneğinde (mesela Deniz Yücel'de) olduğu gibi mahkemeleri hiçe sayan anlaşmalarla emperyalistlere istediklerini vererek çözüm yolu aradı. Bu politik hamlelerin içerideki baş destekçisi ise Amerika ve Avrupa tekellerinin ortağı, daha doğrusu acentası olan yerli büyük patronlardı. Bu hiçbir yere gitmeyen manevralarda, kaybeden hep Türkiye'nin işçi sınıfı ve emekçi halkı oldu.

Yaşadığımız ekonomik çöküntünün sebebi fabrikaların, bankaların ve tüm üretimin özel mülkiyete dayanmasıdır. Emperyalizme bağımlılıktır. 15 yıldır Türkiye'yi yöneten ve son dönemde yetkileri iyice tek elde toplayan Erdoğan ve partisi ise her daim sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarını gözeten bir politika izlemektedir. Serbest piyasa kurallarına bağlıyız diyerek krizi yaratan sisteme dokunmayacaklarını açıklamaktadır. ABD ile stratejik ortağız diyerek, NATO'ya bağlılık yeminleri ederek, Avrupa Birliği'nde çözüm arayarak emperyalizmden kopmaya niyetli olmadığını göstermektedir. Hazine ve maliyenin teslim edildiği Berat Albayrak, yabancı ve yerli finans kapitale güven verici mesajlar vermek üzere görevlendirilmiş durumdadır. En önemlisi de yabancı ve yerli sermayeye güven vermek için en fazla vurgu yapılan konu mali disiplin ve yapısal reformlardır. Yani iktidar bütçeden kısıntı yaparak, işçi sınıfının kazanımlarına saldırarak,

Türkiye'nin yüzde 99'unu oluşturan emekçi halktan alıp yabancı ve yerli sermayeye vereceğini taahhüt etmektedir.

Emperyalizme, sermayeye ve istibdada karşı mücadele iç içe geçmiş durumdadır. Krizi yaratınlara güven vermeye çalışan ve faturayı emekçi kitlelere ödetmeye kalkan politikalara karşı işçi ve emekçilerin çıkarını Devrimci İşçi Partisi savunmaktadır.

Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığına son vermek için!

Emperyalizme karşı mücadele hamasetle verilemez. Türkiye derhal NATO'dan çıkmalıdır! İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere tüm NATO ve ABD üsleri kapatılmalıdır! AB ile yapılan Gümrük Birliği anlaşması tek taraflı olarak feshedilmelidir!

Emperyalizm bağımlı ülkelere mal satarak değil sermaye yatırımı yaparak hâkimiyet kurar. Türkiye'deki Amerika, Avrupa ve Japon emperyalist sermayesine dokunmayan hiçbir politika sonuç alamaz. Yabancı sermaye kuruluşları işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır!

Merkez Bankası bağımsızlığı New York Wall Street'e, Londra City'ye yani küresel finans merkezlerine bağımlılığın kod adıdır. Merkez Bankası bağımsızlığına hayır! Türk parasının pul olmasını engellemek için para politikası üzerinde tam kontrol sağlanmalıdır.

Ekonominin damarlarında dolar ve avro dolaştıkça Türk parasının pul olması engellenemez. Kur sabitlenmeli, dövizin convertibilitesi kaldırılmalı yani sermaye hesabı devlet kontrolüne alınarak serbest döviz ticaretine son verilmelidir.

Milletin tüm kaynaklarının emperyalist tefecilere dış borç ve faiz olarak ödenmesine hayır! Emperyalist tefecilere dış borç reddedilsin!

Kapitalist anarşiye son vermek için!

Tüpraş ve Türk Telekom gibi stratejik kuruluşlardan başlamak üzere işçi denetiminde kamulaştırmalarla ekonomi üzerinde kontrol sağlanmalıdır.

Dış ticarete devlet tekeli kurulmalıdır. Türkiye dış ticaretini emperyalizmin kurallarına göre değil kendi önceliklerine ve emekçi halkın çıkarlarına göre yürütmeli, ticaretini borçlu ve bağımlı ülkelerle dayanışma içinde gerçekleştirmelidir.

Ne yüksek faiz ne düşük faiz! Faizsiz ekonomi için, güya faizsiz bankacılık olan katılım bankaları da dâhil tüm bankalar kamulaştırılmalı, tek bir devlet bankası ile tüm kredi emekçi halkın çıkarları doğrultusunda planlamanın hizmetine sunulmalıdır!

Krizin faturasını patronlara ödetmek için!

Krizde büyük şirketlerin ve bankaların kurtarılmasına hayır! Şirketlerin değil halkın borçları silinsin! Temel ihtiyaçlar için harcanmış kredi kartı borçları silinsin!

Müteahhitlerin kurtarılmasına hayır! Ne müteahhidin ne bankaların! Evler oturanların! Konut kredisi alan ama bunu ödeyemeyenlerin evleri kamulaştırılsın ve kullanım hakkı öncelikli olarak içinde oturan aileye verilsin! İnşaat sektörünün vurgun için ürettiği, kimsenin oturmadığı satılmayan konutlar, işçi sınıfına sağlıklı barınma koşulları sağlamak üzere kamulaştırılsın!

İşsizliğe ve pahalılığa karşı mücadele!

Çalışma hakkı dokunulmazdır: İşçi sınırlığı büroları kapatılsın! Kiralık işçilik, taşeron ve esnek çalıştırma yasaklansın! Tüm işçi ve emekçilere iş güven- cesi!

İşten çıkartmak yasaklanmalı, işçi çıkartan işyerleri işçi denetiminde karşılıksız olarak kamulaştırılmalıdır!

İflas eden şirketler kamulaştırılsın, işyerinde işçi denetiminde üretime devam edilsin!

Herkese iş sağlamak için ücretlerde tek kuruş kesinti olmaksızın 6 saat işgünü.

Kamu yatırım ve istihdam seferberliği! Tüm işleri çalışan nüfusa paylaşılacak şekilde işçi alımı politikalarına uymayan işyerleri işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Toprak ağalarının arazileri

merkezi planlama doğrultusunda kamulaştırılsın, kooperatifleştirilsin, topraksız köylülere dağıtılsın! Tarım ve hayvancılıkta devlet çiftlikleri kurulsun!

Çiftçiye ucuz kredi, ucuz mazot, ucuz tohum, ucuz yem! Emekçi halka ucuz gıda!

Temel gıda maddelerinde KDV kaldırılınsın, fiyatları devlet tarafından halkın alım gücü gözetilerek belirlensin!

İşçi ücretleri eşel mobil (oy-nak merdiven) sistemi ile enflasyon oranına göre otomatik olarak artsın!

Asgari ücret fiilen açlık sınırına endekslenmiştir. Asgari ücret sendikaların açıkladığı yoksulluk sınırının üzerine endekslenmiş!

İstibdada karşı hürriyet! Emperyalist kapitalizme karşı sosyalizm!

Tüm bu önlem ve talepler, işçi sınıfının çözümünü ortaya koymaktadır. Bizim çözümümüz haliyle emperyalist merkezlere ve sermayeye güven vermeyecektir. Onlar korkacak ama milyonlar, işçi sınıfı iktidarında ve ekonominin sosyalist planlamasında kurtuluşun yolunu bulacaktır. Sosyalizm günceldir, tek gerçekçi çözüm yoludur. Bir üçüncü yol yoktur!

Tüm bunları Erdoğan ve iktidarının gerçekleştiremeyeceğini biliyoruz. İstibdad rejimi, tam tersine, krizin faturasını emekçi halka ödetmek istiyor. Bu yeni rejim büyük sermaye tarafından tam da bu yüzden desteklenmektedir. Emperyalistler istibdad rejimiyle tam da bu yüzden her fırsatta yeniden anlaşılıyor.

İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş yolu istibdada son verilmesinden geçiyor. Zincirsiz bir Kurucu Meclis'le Türkiye'nin, toplumun yüzde 99'unun çıkarları temelinde yeniden kurulmasını gerektiriyor. İşçi sınıfı ve emekçi halk bu yolu sendikal ve siyasal alanda örgütlenerek, meşru ve kitlesel eylemlerle, üretimden gelen gücünü kullandığı grevlerle açacaktır. Devrimci İşçi Partisi işçi ve emekçileri Zincirsiz bir Kurucu Meclis ve bir işçi emekçi hükümeti için örgütlenmeye ve seferber olmaya çağırılmaktadır.

Armağan Tulun

Türkiye nere Arjantin nere?

Arjantin bizim için dünyanın öbür ucu denilecek bir coğrafyada. Aramızda binlerce kilometre, kıtalar, okyanuslar var. Kültürü başka, konuştuğu dili başka, mevsimi bile başka. Biz yazın sıcağında terlerken onlar kışın ayazında üşüyor. Böyle bakınca her şeyimiz farklı. Peki gerçekten öyle mi?

Eylül ayının ilk günlerinde Arjantin'deki kardeş partimiz Partido Obrero'nun (İşçi Partisi, PO) kadın örgütü Plenario de Trabajadoras (Kadın İşçiler Birliği, PDT) kuruluşunun 20. yılında ülke çapında ilk kongresini gerçekleştirerek daha örgütlü bir mücadele yönünde çok önemli bir adım attı. Ülkenin her bir noktasından, bütün eyaletlerden, gelen 2500'ün üzerinde emekçi kadının, genç kadının katıldığı bu kongre hangi talepler etrafında bir mücadele çağrısı ile toplandı? Laik, bilimsel ve cinsiyetçi/ayırıcı olmayan bir eğitim. Devletin kilseden kopması. Yasal, ücretsiz, sağlıklı, güvenli koşullarda kürtaj hakkı. Kadına yönelik şiddetin tüm biçimlerinin son bulması. Daha iyi çalışma koşulları, eşit işe eşit ücret. Kemer sıkma politikalarını reddederek krizin faturasını patronlara ödetmek.

Neden bu talepler öne çıkıyor? Çünkü Arjantin'de kadına yönelik şiddet ve cinayetler kadınların canını almaya devam ediyor. Çünkü daha geçtiğimiz günlerde genç bir kadın, merdivenaltı bir muayenehanede yasadışı kürtaj yaptırmak zorunda kaldığı için yaşamını yitirdi. Çünkü kürtajın yasal hâle getirilmesi ile ilgili yasa meclis gündemindeyken kilise hükümetin üzerinde müthiş bir kürtaj karşıtlığı baskısı uyguladı. Çünkü kadınlar Arjantin'de de erkeklerle göre daha kötü koşullarda, esnek güvencesiz işlerde, daha düşük ücretlere çalışıyor. Ekonomik kriz patronları değil, Arjantin emekçi halkını vuruyor. İMF'nin kemer sıkma politikaları, maaşlarda kesintiden sağlık ve eğitim harcamalarının azaltılmasına bir dizi dayatmayı beraberinde getirerek emekçi halkın tepesine çöküyor. Şimdi böyle sıralayınca bir kez daha soralım, gerçekten her şeyimiz farklı mı? Hayır.

Bu topraklarda da kadınlar cinayetlerde yaşamını yitiriyor. Devlet kadınları değil, şiddetin faillerini koruyor. Emekçi kadınlar, daha düşük ücretlere güvencesiz işlerde çalışmaya devam ediyor. Krizin bedelini iğneden ipliğe her şeye yapılan zamlarla ve daha da önemlisi işten çıkarmalarla işçiler ödüyor. Bu topraklarda da sıkılan kemer yine işçinin belinde, İMF yerine hükümet ve patronların elinde. Evet, Arjantin'den farklı olarak kürtaj Türkiye'de yasal olarak tanınan bir hak, doğru. Ama burada da hastanelerde fiilen karşılaşılan engeller nedeniyle tek bir yoksul kadının bile sağlıksız koşullar yüzünden yaşamını yitirmeyeceğinin garantisi var mı?

Karşı karşıya kaldığımız sorunlar aynı, çünkü bu sorunların kaynağı Arjantin'de neyse Türkiye'de de o: Erkek egemen kapitalist sistem. İşte bu yüzden dünyanın neresinde olursa olsun, kapitalizme ve erkek egemenliğine karşı mücadelede atılan her ileri adım sadece bulunduğu topraklarda değil, bütün dünyada kadınlar için bir başarı, bir kazanım. Arjantin'de Kadın İşçiler Birliği PDT'nin kongresi ise, fabrikalardan, işyerlerinden, mahallelerden emekçi kadınların ve tabii ki okullardan, üniversitelerden genç kadınların üzerinden yükseldiği için herhangi başarılı bir adımın ötesinde bir anlam taşıyor. Çünkü bu mücadelenin gerçekten kazanabilmesi için emekçi kadınların öncülüğünde bir mücadeleyi adım adım inşa ediyor. Böylece bir fark daha ortadan kalkıyor. Biz "emekçi kadınlar" diyoruz, onlar "trabajadoras" ama aslında aynı mücadele dilini konuşuyoruz.

ABD'nin dostu halka dost olamaz! NATO'dan çıkılacak, İncirlik kapatılacak! Emperyalistlerden ve işbirlikçilerden hesabı emekçiler soracak!

Ne ev hapsindeki Rahip Brunson ne tutuklu Amerikan konsolosluk çalışanları, ne Fethullah Gülen ne de Halkbank davası ABD-Türkiye ilişkilerini belirlemektedir. Bunların hepsi sonuçtur, asla sebep değildir. Türkiye emperyalizme bağımlı bir ülkedir, ABD ise emperyalist gericiliğin merkezidir. ABD Türkiye üzerindeki hâkimiyetini sermaye yatırımları, askeri üsleri ve işbirlikçi iktidarlar aracılığıyla kurmuştur ve sürdürmektedir. Meselenin özü budur.

Türkiye'nin emekçi halkı bu gerçeği adeta etinde ve kemiğinde hissetmektedir. Bir şirketin yaptığı ankete göre Türkiye halkının yüzde 88'i ABD'yi dost ya da müttefik olarak görmüyor. Daha önceleri yüzde 80'lerde olan bu rakamın yükseldiği gözüküyor. Anketin cevap vereni yönlendiren bir başka sorusu daha var: "Recep Tayyip Erdoğan'ın ABD'ye karşı sert tavrını onaylıyor musunuz?" Yüzde 64 bu soruya evet diye cevap vermiş. Yüzde 18 hayır ve yine yüzde 18 kararsız var. Halkın çoğunluğunun ABD'ye karşı sert bir tavrı desteklemesi iyi bir şey ama acaba gerçekten Erdoğan'ın böyle bir tavrı var mı?

Halk ABD'ye düşman peki ya Erdoğan?

Erdoğan'ın AKP'yi kurarken ABD'ye gittiği, iktidar olduğu yıllarda da ABD'den destek gördüğü bilinen bir gerçek. ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi'nde eş başkanlık görevini almış olmakla övündüğü görüntüler rahatlıkla internete bulunabilir. Devran döndü artık Erdoğan ABD'yle "sert tavırla" mücadele etmeye başladı mı diyorsunuz? İşte Erdoğan'ın F-35 uçakları ile ilgili olarak ABD'ye karşı sert tavrı: "ABD gerçek dostlarını kaybediyor. F-35'lerin verilmemesi müttefiklik ruhuna uymaz." Erdoğan'ın New York Times için yazdığı yazıda da aynı tutum devam ediyor. ABD'nin güya eleştirildiği yazıda defalarca ABD ve Türkiye için dost ve müttefik kelimesi kullanılıyor. Yani halk ABD'ye düşman ama Erdoğan'ın ABD'ye karşı sert tavrı, ona dostluğunu ve müttefikliğini hatırlatmaktan ibaret!

1.000 dolarlık telefona boykot! 50 adet F-35 uçağına 3,7 milyar dolar!

Erdoğan, Amerikan mallarının boykot edilmesini istedi. Örnek olarak da Iphone marka telefonları gösterdi. Bu telefonların son modellerinin fiyatı 1.000 dolar civarında. Oysa Erdoğan ve iktidarı ABD'den 50 adet F-35 almak için çırpınıp duruyor. Bu savaş uçaklarının toplam maliyeti 3,7 milyar dolar. ABD'ye ekonomik yaptırımsa önce bu uçak ihalesinin iptal edilmesi gerekirdi. Oysa tam tersine ABD, Türkiye'yi uçakları teslim etmemekle tehdit ediyor. Erdoğan tam bir yıl önce Amerika'yı ziyaret etmiş ve Trump bu görüşmede 11 milyar dolara

40 adet Boeing uçağı satmıştı. Trump daha önce de Suudi Arabistan'la arası bozulan Katar'a 12 milyar dolarlık savaş uçağı satmıştı.

Emperyalist sermayeye dokunulmazlık!

Ayrıca emperyalizmin özelliği mal ihracı değil sermaye ihracıdır. Yani emperyalistler sermaye yatırımları ve parasıyla ülkeleri ekonomik boyunduruk altına alır. Erdoğan ve iktidarının Amerikan sermayesinin yatırımlarına yönelik en ufak bir yaptırım bile yok. Sermaye hareketlerine müdahale edileceğine dair söylentileri bile bizzat Erdoğan yalanladı. Kötu ünlü Cargill şirketi iktidarın himayesinde halkı zehirlemeye devam ediyor. Üstelik daha önce Bakanlar Kurulu şimdi de Cumhurbaşkanı gerekli yönnetmeliği çıkartmadığı için herhangi bir kota daraltması olmadan!

Amerikan şirketleri hakkını arayan işçileri işten atmaya, Erdoğan ve iktidarı işçiyeye karşı bu şirketleri kollamaya devam ediyor. Erdoğan'ın çok övündüğü grev yasaklarında da iktidar Amerikan tekellerinin çıkarlarını işçilere karşı korumuştur. Erdoğan'ın anlata anlata bitiremediği inşaat projelerinin de hepsi dolar üzerinden ihale edildi. Köprüler ve şehir hastaneleri için ihaleyi alan firmalara dolar üzerinden gelir garantisi veren Erdoğan ve iktidarı, bu projeleri hiç gündeme getirmiyor.

NATO'dan çıkmak ve İncirlik'i kapatmak neden asla gündeme getirilmiyor?

NATO'dan çıkmak ve İncirlik'i kapatmak asla ama asla gündeme getirilmiyor. Onun da sırası gelecek diyenlere inanmayın! Çünkü iktidarın ABD'yle ilişkileri düzeltme planının merkezinde orduyu bir pazarlık gücü olarak kullanmak var. "Türkiye'nin en iyi ihraç ürünü ordusudur" diyen Amerikan para babası George Soros'un mantığı ile Türkiye'yi yönetenlerinki arasında hiçbir fark yok! Türkiye NATO'dan çıkar ya da İncirlik'i kapatırsa bu pazarlık şansını kaybeder. O yüzden iktidar cephesinde NATO ve İncirlik adeta yasaklı sözcükler haline

gelmiş durumda! Amerikan Savunma Bakanı James Mattis diyor ki: "Mıncı başta olmak üzere birçok konuda beraber çalışıyoruz." Yandaş medya büyük bir mutlulukla hemen manşetlerden veriyor. NATO toplantısında da Trump, Avrupalı liderlere çıkışıp Erdoğan'ı övmüş ve yumruk tokuşturarak şöyle demişti: "Burada Erdoğan hariç tabii. O bir şeyleri anında yapıyor..."

Amerikan emperyalizmine karşı sert tavrı nasıl olur?

Erdoğan'ın sert bir tavrının olmadığını gördük. Ama yine de başta bahsettiğimiz anket önemli. Zira Erdoğan hakkındaki yanılsamalar ne olursa olsun halkın ABD'ye karşı sert bir tavrı desteklediği görülüyor. O halde halkın bilinçlenmesi için gerçekleri bıkmadan usanmadan ortaya koymalıyız.

NATO ve İncirlik başta olmak üzere yabancı askeri üsler asla ama asla Türkiye'nin elindeki kozlar değildir. Bunlar Türkiye'nin boynundaki zincirdir! Türkiye derhal NATO'dan çıkmalı, İncirlik başta olmak üzere emperyalist üsler kapatılmalıdır!

Amerikan ekonomik yaptırımlarına cevap, İran için bize muafiyet tanıyan demekle olmaz! Emperyalizme karşı İran halkının yanındayız diyerek olur!

Telefon kırarak ekonomik savaş verilmemez. Emperyalist tekeller ve yerli ortaklarının şirketleri kamulaştırılmalıdır. Türkiye'yi boyunduruk altına alan, emekçi halkın geleceğine ipotek koyan kirli dış borçlar reddedilmelidir!

Zincirsiz Kurucu Meclis'le emperyalist zincirleri kırılım!

Emperyalist zincirlerin kırılması mevcut istibdad rejimiyle, Amerikan liyakat madalyalı generallerle, NATO mahsulü kontrgerilla artıklarıyla mümkün değildir. İstibdadın şu ya da bu politikası, pazarlıkların süresini ve Türkiye'nin ödeyeceği bedelin büyüklüğünü değiştirir sadece. Halk zincirsiz Kurucu Meclis'le istibdadı yenip, iradesini hâkim kıldığında emperyalist zincirleri kırması da mümkün olacaktır!

Emperyalizme direnmeyenler Avrupa kapısında dilenmeyi seçiyor: Emekçi halkın çıkarı ABD ve AB emperyalizmine karşı mücadelededir!

Erdoğan ve iktidarı, ABD'yle yaşanan siyasi gerilimler ve ekonomideki çalkantıların ardından yüzünü Avrupa Birliği'ne döndü. 24 Haziran seçimlerinden önce de Erdoğan, Avrupa sermayesini Türkiye'ye çekmek için kulis faaliyetleri yapmak üzere bakan ve bürokratlarını İngiltere'ye göndermişti. Geçtiğimiz aylar Türkiye ekonomisi açısından hiç de iyi geçmedi. Türk Lirası erimeye devam ederken basın, bir anda Almanya, Fransa, İngiltere ve İtalya gibi ülkelerden gelen destek mesajlarını manşetlerden vermeye başladı. AB ile müzakerelerin fiilen durdurulduğu bir ortamda ilişkileri yeniden ısıtırmak için Dışişleri, Adalet, İçişleri Bakanları ile Hazine ve Maliye Bakanı yıllar sonra ilk defa AB Reform Eylem Grubu toplantısını yaptı. Türkiye'nin yaşadığı siyasi ve ekonomik darboğazdan AB ile çıkabileceğine dair yoğun bir propaganda başladı. Peki bu propaganda gerçekleri yansıtıyor mu?

Avrupa Birliği, Türkiye'yi değil kendi sermayesini düşünüyor

Almanya Başbakanı Merkel, "Türkiye'de ekonomik istikrarsızlık kimsenin çıkarına değil. Türkiye'de ekonomik refah görmek istiyoruz" dedi. Alman emperyalizminin baş temsilcisinin Türkiye'nin iyiliğini düşündüğüne ancak saflar inanır. Türkiye'ye yapılan yabancı yatırımlar içinde 6 bin firma ile Almanya, başı çekiyor. Türkiye'deki yabancı yatırımların yüzde 60'ı ise Avrupa Birliği'nden geliyor. Türkiye'nin ucuz işgücünü sömürüp kârlarını ülkelere götüren emperyalistler, bu çarkın dönmesini istiyor. Türk Lirası'nın değer kaybı doğal olarak Türkiye'nin ithalatını azaltıyor. Temmuz ayı rakamları ithalatta yüzde 6,7'lik bir azalmaya işaret ediyor. Bundan en çok etkilenen tabii ki Türkiye'ye 1,6 milyar dolar değerinde ürün satan Alman sermayesinin çıkarlarıdır.

Daha önemlisi ise Türkiye bankalarına yatırım yapan Avrupalı emperyalistler olası bir krizin bankalar aracılığıyla Avrupa'ya sıçramasından endişeli. Türkiye AB'ye giremedi ama AB boyu boyunca Türkiye'ye girmiş durumda. Türkiye'nin en büyük özel bankaları ya

doğrudan Avrupa sermayeli ya da Avrupalı ortaklara sahip. Avrupa'nın derdi Türkiye halkının refahı değil HSBC (İngiltere), ING (Hollanda), Yapı Kredi (İtalya), TEB (Fransa) ve Garanti (İspanya) gibi bankaların kârlarının devamıdır.

Avrupa'nın desteği karşılıksız değil

AB, Avrupa kıtasında İMF'nin kod adıdır. Avrupa Komisyonu ve Avrupa Merkez Bankası, İMF ile birlikte büyük tekellerin ve finans merkezlerinin çıkarı doğrultusunda üye ülkelerin ensesinde boza pişirir. Türkiye gibi aday konumundaki ülkelere ise üyelik için neoliberal politikaları, özelleştirmeleri ve emperyalist sermaye için ülkenin bir ucuz işgücü cennetine dönüşmesini dayatır. Değişen bir şey yok. Merkel, Türkiye'ye desteğini açıklarken Merkez Bankası bağımsızlığı ve yapısal reformlar konusundaki beklentilerini de açıkça vurguluyor. Yani para veririz ama Merkez Bankası "bağımsız" olarak faizleri arttıracak dolayısıyla yüksek kâr elde edeceğiz diyor. Yapısal reformlar ise ekonominin halktan alıp tekelere kaynak aktaracak şekilde düzenlenmesinin kod adı. Emek gücü piyasası reformları adı altında esnekleşme, kıdem tazminatının kaldırılması ve özel istihdam büroları ile emeği ucuzlatın ki kârlarımızı koruyalım diyorlar. Mali disiplin adı altında devlet bütçesinden eğitime, sağlığa, kamu hizmetlerine ayrılan pay azaltılsın, önce faizler ödensin istiyorlar. İşte bu İMF programıdır. Nitekim Avrupa Komisyonu'nun bütçeden sorumlu üyesi Alman Gunther Oettinger açık açık söylemiştir: "Mali yardım için doğru adres İMF'dir."

Emperyalizme teslimiyet: Avrupa'nın NATO zinciri!

AB bir emperyalist odaktır. ABD emperyalizminin baskılarına karşı, AB asla bir alternatif olamaz. ABD'nin AB'yi İran'a ambargo uygulamaya zorlaması ve AB'ye yönelik gümrük tarifelerini arttırmasının yarattığı gerilime bakıp ABD'ye karşı AB'yi yanına almayı bekleyenler yanılırlar. Zira Avrupa Birliği'nin içinden gelen tüm destek mesajlarında Türkiye'nin NATO üyesi olması özellikle

vurgulanmaktadır. NATO ise tartışmasız ABD'nin hegemonyası altındadır. ABD, fiilen AB'nin askeri savunmasını üstlenmiş durumdadır ve Trump'ın Avrupa ülkelerine askeri harcamaları arttırması için yaptığı baskının sebebi ABD'nin bunun için oldukça yüksek bir harcama yapıyor oluşudur. Almanya dünya üzerinde en fazla Amerikan askeri üssüne ve birliğine ev sahipliği yapan ülkedir. AB'ye yönelik, Türkiye'nin boynundaki NATO zincirini kırmaz, tersine daha da sıkılaştırır.

Emperyalizme teslimiyet: AB'nin Gümrük Birliği zinciri!

Türkiye ekonomisi Gümrük Birliği aracılığıyla Avrupa emperyalizminin boyunduruğu altına girmiştir. Öyle ki ABD'nin Türkiye menşeli ürünlere vergiyi arttırmasına bağımsız bir cevap verememekte, Gümrük Birliği dolayısıyla Avrupa'nın tarifelerine uymak zorunda kalmaktadır. Türkiye'de herkes iğneden ipliğe her şeyi ithal ediyor oluşumuzdan şikâyet ediyor. Şikâyet haklıdır. Ancak bunun başlıca sebeplerinden birinin Gümrük Birliği olduğu unutulmamalıdır.

AB ile yakınlaşma değil NATO'dan ve Gümrük Birliği'nden çıkmak gerek!

Türkiye'nin emekçi halkının Avrupa kapısında dilenerek elde edeceği hiçbir şey yoktur. Tam tersine kaybedeceği çok şey vardır. Avrupa'dan para dilenenler, bunun karşılığında emekçi halkın geleceğini ipotek altına almaktadır. Emperyalist sermayenin ortağı ve şubesi olan yerli tekelin yönlendirdiği bir ekonomi ve dış politika Türkiye'yi çıkmaza sürüklüyor. Emekçi halkın seçeneği ise tam tersine emperyalizme karşı mücadele etmeyi gerektiriyor. Türkiye NATO'dan ve Gümrük Birliği'nden çıkmalıdır. Bu mücadele Merkelleri, Macronları, Mayleri ve diğer emperyalistleri üzecek ve kızdıracaktır. Öte yandan yanımızda Avrupa'nın para babalarına karşı haklarını korumak için mücadele eden milyonlarca Avrupalı emekçiyi bulacağız. Ortak geleceğimizi emperyalist AB'yi yıkarak ve bir Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri'ne yürüyecek inşa edeceğiz.

Levent Dölek

Anti-emperyalizm ve milliyetçilik

Son dönemde solda olup da anti-emperyalist siyasete mesafe koyanlar en çok ulusalcılığa ve milliyetçiliğe düşme tehlikesinden bahsediyor. Oysa meseleye işçi sınıfı perspektifinden bakarsanız tam tersi bir sonuca ulaşsınız: Anti-emperyalist siyasetten uzaklaşmak sizi burjuva milliyetçiliğine sürükleyecektir.

Mesela 2002'de Irak'ta Amerikan tankları Bağdat'a girerken parti bayrağını alıp meydana kutlama yapan Irak Komünist Partisi'nin tutumunu nasıl değerlendirmeliyiz? Anti-emperyalist diyemeyeceğimiz herhalde açık. Peki ya milliyetçilik? Irak Komünist Partisi Saddam istibdadı altında yasaklıydı. Saddam devrildikten sonra partinin genel sekreteri Hamid Mecid Musa Irak Yönetim Konseyi'ne (ABD'nin kurduğu kukla hükümet) katılırken ve partinin merkezinde yer aldığı Halkın Birliği seçimlerde yüzde 1 oy alıp mecliste iki sandalye kazanırken herhalde Irak'ın daha hür bir ülke haline geldiğini düşünüyorlardı.

Adından başka hiçbir yanı komünist olmayan bu işbirlikçiler Irak'ta Saddam istibdadı sona ersin de varsın Amerikan emperyalizmi Ortadoğu'nun orta yerine yerleşsin dediler. Ne rezil bir ulusal dar görüşlülük!

İran Şah'ı sadece kendi ülkesinde gerici değildi aynı zamanda İran'ı Ortadoğu'daki emperyalist gericiliğin bir üssü haline getirmişti? Türkiye'deki İncirlik Üssü'nden kalkan uçaklar 15 Temmuz istisna olmak üzere yıllarca bölgeye kan kusturdu. Kıbrıs'taki İngiliz Üsleri aynı şekilde! Saddam'ın kendisi bile İran'a ABD'nin desteğiyle saldırmıştı. Nitekim 2002'de ABD'nin (İngiliz müttefikleriyle birlikte) Irak'ı işgali, bugün Suriye'den Yemen'e Ortadoğu'nun kan gölüne dönmesinde, İsrail'in giderek azgınlaşmasında belirleyici rol oynadı. Yani siz şu ya da bu sebeple emperyalizmle işbirliği yaparsanız bunun acısını mutlaka başkaları çekecektir. Başka halkların çekeceği acıları umursamamak sağlam bir milliyetçilik alameti olsa gerek.

Kendi milletinin çıkarımı başka milletler için feda etmek anlamında bir yüce gönüllükten bahsetmiyoruz. Milliyetçiliğin kendi ülkesine hayrı dokunduğunu kim söylemiş! Emperyalizm Irak'a hürriyet getirmek şöyle dursun acıların en büyüklerini yaşattı. Bu yüzden Saddam'ın İran'dan toprak koparmak için ABD'ye yanaşması da karşıtlarının demokrasi dilenmek için ABD'ye el açması aynı madalyonun iki yüzüdür.

Türkiye'de ise bugün ABD'ye "PYD'yi ezelim Rakka'ya birlikte gidelim" diyen AKP de, Amerika bastırırsa Erdoğan yıkılır diye ümitlenen CHP de aynı burjuva milliyetçiliğini paylaşmaktadır.

Sosyalist saflarda olup da CHP'yle benzer beklenti içinde olanlar ise bu tutumlarını şöyle açıklıyorlar: Emperyalizm içsel bir olgudur ve bu yüzden Türkiye'de Erdoğan ve AKP iktidarına karşı mücadele etmek haricinde "dışsal" güçlere karşı özel bir karşı çıkışa gerek yoktur. Aksini düşünmek milliyetçiliğe sapmak olur. Çıkış noktası doğru olsa da varılan yer fecaat! 68 kuşağının devrimcileri emperyalizm içsel bir olgudur tespiti yapıp bu tespitten hareketle memleketin müstebit iktidarlarının hamisi emperyalizmin üslerini basıyor, 6. Filo askerlerini denize döküyordu. Onlar ulusal sınırları aştılar soluğu Filistin'de aldılar, Siyonizme karşı savaştılar. Döndüler ve emperyalizmin "içsel" tezahürlerine karşı mücadele ederken işkencelerde, çatışmalarda, darağaçlarında hayatlarını verdiler. Bugün, aman anti-emperyalizm yapmayın milliyetçi olursunuz diyenlerse Misak-ı Milli sınırları içinde AB fonlarıyla demokrasi içselleştiriyorlar!

10 Ekim davasında karar açıklandı ancak dava bitmedi

Ankara'da 10 Ekim 2015 günü, barış mitingi için yapılan yürüyüşün başladığı sırada IŞİD'li militanların gerçekleştirdiği intihar saldırısı sonucunda 101 kişi hayatını kaybetmişti. Katliamın ardından sorumluların cezalandırılması için yapılan yargılamanın 10. grup duruşmasının sonunda, 3 Ağustos 2018 günü karar açıklandı. Avukatların dosyada eksiklikler olduğuna, bu nedenle karar verilemeyeceğine ilişkin itirazlarını reddeden mahkeme heyeti, yargılanan dokuz sanığa anayasal düzeni değiştirmekten bir kez, öldürmeye teşebbüsten 100 kez olmak üzere toplamda 101 kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası verdi. Geri kalan sanıkların bir kısmına örgüt üyeliğinden çeşitli cezalar, bir sanığa ise örgüt yöneticiliğinden ceza verildi.

Dava sakat bir soruşturmanın ardından başladı

Dava, katliamdan bir yıl sonra görülmeye başladı. Dosyaya getirilen gizlilik kararı nedeniyle bu bir yıl boyunca soruşturma gizli yürütüldü. Dava aşamasına geçilene kadar dosyaya alınan, alınmayan hiçbir delil avukatlara gösterilmedi. Soruşturmayı ise katliamın hemen ardından alana gaz sıkın Ankara polislerinin yürüttüğü düşünülürse, dava sakat bir soruşturmanın ardından başladı.

Hazırlanan iddianameden sonra dava aşamasına geçildi ve yargılama iki yıl boyunca sürdü. Bu süreçte katliama şahit olanlar, katliamda hayatını kaybedenlerin aileleri, meslek örgütleri ve avukatlar davanın takipçisi oldu. Mahkeme heyeti, bir katliam da-

vasına bakmanın yarattığı baskının yanı sıra oluşturulan kamuoyu baskısını da yargılama süresince üzerinde hissetti. Bu nedenle, ara duruşmalar sonunda tahliye değil tutuklama kararları vermek zorunda kaldı. Ancak bu baskı da kararın eksik verilmesinin önüne geçemedi. Türkiye cumhuriyet tarihinin en kanlı katliamına ilişkin davada verilen karar yine gerçek adaletin mahkemelerden çıkamayacağını gösterdi.

Asıl failer yargılanmadı

Karar verilmemesini gerektiren, dosyadaki en önemli eksiklik katliamın meydana gelmesinde sorumlulukları olan kamu görevlilerinin dosyaya dahil edilmemesidir. Oysa ki yargılama süresince, kamu görevlilerinin ihmallerinin ve sorumluluklarının olduğu bir-

çok belge ile kanıtlanmıştır. İntihar bombacısının telefonlarını dinleyip suç unsuruna rastlanmadığını bildiren ve miting öncesinden önlem almayan emniyetten, alana bir kilometre ötede bekleyen ambulansların patlamadan yarım saat sonra gelmesine neden olan ve bu arada yaralıları gaz sıkınlara kadar tüm kamu görevlileri yargılanmalıdır.

Bir diğer eksiklik ise katliamı planlayan 16 sanığın halen yakalanamamış olmasıdır. Bu sanıkların Türkiye'de izlerine rastlandığı, örgütsel faaliyetlerine devam ettikleri mahkeme heyeti ve dolayısıyla devlet tarafından bilinmektedir. Ancak bunların yakalanması için hiçbir çaba gösterilmemektedir. Firari sanıkların dışında da olay gününe ve öncesine ait kamera görüntülerinde görünen, katliamın planlayıcısı birçok şahıs vardır. Ancak mahkeme heyeti avukatların, bu kişilerin yakalanması ve haklarında soruşturma başlatılması taleplerini de görmezden gelmiştir. Sanıklar hakkında verilen ka-

rarlar dahi eksiktir. Böylesi bir katliamın olacağını bilen, olmasına önyak olan sanıkların örgüt üyeliğinden cezalandırılmaları sanıkları ödüllendirmekten başka bir şey değildir. Bununla birlikte mahkeme heyeti gözden çıkardığı dokuz sanığa 100 kez öldürmeye teşebbüsten müebbet hapis cezası vermiştir. Katliamda ağır yaralanan ve ardından hayatını kaybeden Mustafa Budak'ı unutmuyor!

Tüm sorumlular cezalandırılana kadar bu dava bitmeyecek!

Mahkeme heyeti cezaların yanı sıra firari sanıklar için dosyanın tefrikine (ayrılmasına) karar verdi. Firari sanıklar dışında görüntüleri olan ama dosyada sanık olarak yer almayan şahıslar ile katliamda sorumluluğu bulunan kamu görevlilerinin tefrik edilen dosyaya dahil edilmesi gerekmektedir. Göz göre gelen, kasten önlenmeyen bu katliamın asıl sorumluları yargılanana, katliamın hesabı verilene kadar mücadele sürecek.

Cumartesi Anneleri'ne saldırarak kayıpları ve faili meçhulleri üstlendiler

Cumartesi Anneleri, her Cumartesi Galatasaray Meydanı'nda kaybedilen yakınlarının akıbetini ve hesabını sormak için yaptıkları eylemin 700. haftasında polis saldırısına maruz kaldı. Çok sayıda insan gözaltına alındı. Eylemin Beyoğlu kaymakamlığı tarafından yasaklandığı söylendi. Bu kararı gerekçe gösteren polisler eyleme saldırdı. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ile görüşen bazı milletvekilleri bu kararın Soylu tarafından da benimsendiğini ve yerel makamın bir kararı olmadığını belirttiler. Engelleme 701. hafta da devam etti.

Sözlerini tutmadılar! Gerçek yüzlerini gösterdiler!

Cumartesi Anneleri, 2011 yılında Dolmabahçe'deki Başbakanlık ofisine Erdoğan tarafından kabul edilmişti. Bu görüşmede Erdoğan, ailelere kayıpların akıbetinin ve faillerinin bulunması için elinden geleni yapacağı sözünü vermişti. Geçen zamanda somut hiçbir adım atmadı. Sözlerin hiçbirini tutulmadı. Tam aksine bugünün iktidarı 700. haftasında Cumartesi Anneleri'ne saldırarak kayıpları ve faili meçhul cinayetleri siyaseten üstlenmiş oldu.

Soylu'nun itirafları

Süleyman Soylu daha sonra yaptığı açıklamalarla kararın kendisi tarafından alındığını açıkça kabul etti ve sözleriyle Cumartesi Anneleri'ne saldırdı. Yaşamını yitirenlere terörist suçlaması yaparak yargısız infazları meşrulaştırmaya çalıştı.

Soylu'nun "örgüt içi infaz yapıp devletin üzerine attılar" dediği Hasan Ocak'la ilgili bu iddiasını destekleyecek herhangi bir yargı kararı yok. Tam tersine faili meçhul cinayetle ilgili AİHM, Türkiye hükümetini 25 bin Avro manevi tazminata mahkûm etti. Ayrıca konuyla ilgili Erdoğan'ın Cumartesi Anneleri ile görüşmesinden sonra kurulan Meclis Araştırma Komisyonu raporları da Soylu'nun iddialarının tam tersi yöne işaret ediyor. Soylu şecaat arz ederken sirkatin söyledi, sözlerinin içeriği adeta bir itirafname niteliğine büründü. Soylu, "Eminönü'nde gezerken mi kayboldular" diyerek zımnen yargısız infazların devlet tarafından meşru görüldüğünü kabul etmiş oldu.

Cumartesi Anneleri'ni kim istismar etti?

Soylu'nun Cumartesi Anneleri'ne yönelik "teröristlerin anneliği istismar ettiği" iddiasına Annelerin verdiği cevap net oldu: "Bizim ne topumuz, ne tüfeğimiz, ne silahımız var. Bizim sözümüz var, bizim devletten alacağımız var. Biz adalet istedik; hak, hukuk istedik. Ailemle birlikte 38 yıldır adalet arıyoruz. Cumartesi Anneleri'ne 'anneliği istismar ediyorlar' diyorlar. Emine anne Hasan

Ocak'ı çukurdan çıkardı, Hayrettin Eren'in 5 tanığı var. Hangi istismardan bahsediyorsunuz? Bizi sizin gazınız, topunuz, tüfeğiniz susturamaz."

Erdoğan Cumartesi Anneleri'yle Başbakanlık ofisinde görüştüktan sonra meclis kürsüsünden şu sözleri söylemişti: "Düşünün bir gece evinize geliyorlar, gözlerinizin önünde oğlunuzu alıyorlar ve götürüyorlar. 'Oğluma götürülürken son kez Cemil dedim' diyor Berfo Ana, 'o da bana anne diye seslendi, son duyduğum sözler bunlar', '31 yıldır kapımı kilitlemiyorum' diyor Berfo Ana. 'Belki bir gün çıkar gelir, derişe kapıyı kilitli bulmasın diye hep açık tutuyorum' diyor.' İşte bu sözlere konu olan Berfo Ana'nın oğlu Cemil Kırbayır Soylu'nun "Eminönü'nde gezerken mi kayboldular" dediklerinden biri. Erdoğan dün böyle konuşmuştu bugün ise annelere saldıran bir iktidarın tepesindeki en yetkili kişi olarak bulunuyor. Soylu'nun eylemini ve söylemini tekzip eden herhangi bir açıklamada da bulunmadı.

Demek ki o gün Cumartesi Anneleri hakkında konuşmakta siyasi bir fayda görenler bugün anneleri susturmayı tercih ediyorlar. Birisi istismar mı demişti?

Çakıcı affına hayır!

Seçimlerden önce MHP lideri Devlet Bahçeli tarafından gündeme getirilen af önerisi MHP tarafından meclise getiriliyor. Önerinin yasal içeriği netleşmemiş durumda. Af çıkartılması için yeni anayasaya göre meclisin beşte üçlük çoğunluğu yani 360 milletvekili gerekiyor. 290 milletvekiline sahip olan AKP bu teklifi kabul etse bile MHP'nin 49 milletvekili ancak 339 sayısına ulaşabiliyorlar. Bunun için teknik olarak af niteliğinde olmayan ceza indirim ve ertelemelerinin gündeme getirilmesi gündemde. Rahşan affi olarak bilinen ve 2000 yılında kabul edilen yasada cezalarda 10 yıl indirim öngörülmüş ve daha sonra Anayasa Mahkemesi'nin aldığı kararlarla kapsamı genişleyen Rahşan affi ile yaklaşık 45 bin kişi tahliye olmuştu.

Muhalefeti atmak için hapishaneleri boşaltmak

Bahçeli, çocuklara ve kadınlara yönelik suçları kapsam dışı bırakarak toplum nezdinde meşruiyet kazanmaya çalışıyor. "Terör" suçları da kapsam dışında bırakılacak. Türkiye'de terör kavramının her şeyin içine atıldığı bir torba olarak kullanıldığı ve büyük oranda siyasi suçları kapsadığı biliniyor. Bahçeli bir toplumsal soruna çare üretmeye çalıştıklarını söylüyor ve hapishanelerdeki aşırı doluluktan bahsediyor. Hapishanelere daha fazla muhalif sokmak isteyen istibdadın hapishane nüfusunu biraz azaltmak istiyor.

Sedat Peker miting yapıyor Çakıcı'nın neyi eksik!

Ancak af önerisinin bir toplumsal sorunu çözmek amacı taşımadığı, Bahçeli'nin af meselesini organize suç örgütü lideri Alaattin Çakıcı'yı ziyaret ederek gündeme

getirmesinden bellidir. Ne olursa olsun, nasıl şekillenirse şekillensin Bahçeli'nin af önerisi Rahşan affi gibi önerenin ismiyle anılmayacaktır. Bu af Çakıcı affıdır.

Devlet Bahçeli, sokaktaki gücünü Çakıcı ve benzerleri ile tâhkim etmek istemektedir. Ayrıca Sedat Peker'in Erdoğan için miting yapıp, muhalifleri kanlarıyla duş almakla tehdit ettiği bir ortamda, MHP kendi lehine bir güç dengesi yaratmayı hedeflemektedir. Ülkü Ocakları benzeri yapıların yasal statüsü içinde yapamayacağı işleri bu örgütler aracılığıyla yapmayı planlayanlar Türkiye'de bir kardeş kavgasını kışkırtanlardır.

Devleti sahiplenme kavgası Çakıcı, Bahçeli'ye övgüler düzerken Erdoğan'a "siz beni sevmiyorsunuz ben de sizi" diye seslenip "Devletin sahibi sen değilsin, devletin mihenk taşı ülkücüler ve devletine gönülden bağlı her etnik mozaikten olanlardır" diye "hatırlatmalar" yapan mektuplar yazmıştır.

Bahçeli'nin af önerisinin bu sebeplerden AKP'den destek bulması zordur. Ancak af meclisten geçerse bile Bahçeli, "devletin sahipliği" konusunda istediği mesajı vermekte, giderek iktidarda ağırlığını arttıran Susurluk/kontrollerle artığı kesimlerin üzerindeki etkisini perçinlemektedir. İşçi ve emekçiler "Çakıcı affına" yani işçi ve sendikacı katili, 1 Mayıs katliamcısı kontrollerle artıklarının ve faşizmin devleti sahiplenme kavgasına destek olmamalıdır.

İdlib'te kördüğüm

Suriye'de tekfirci ve mezhepçi çetelerin hâkimiyetinde kalan tek şehir olan İdlib'te gerginlik artıyor. Rusya ve İran'ın desteğiyle Şam çevresinde ve İsrail sınırında yer alan bölgeleri bu çetelerden temizleyen Suriye ordusu, İdlib'te de kontrolü ele geçirmek istiyor. Ancak İdlib'in durumu biraz farklı. 2016 Aralık ayında başlayan Astana sürecinde İdlib bölgesi çatışmasızlık alanlarından biri olarak ilan edilmişti. Türkiye bu anlaşmanın bir tarafı olarak İdlib'te çeşitli askeri gözlem noktaları kurdu. Bu anlaşmaya göre Türkiye'den, bölgede tüm tarafların terörist olarak nitelediği grupların temizlenmesi ve diğer grupların da siyasi müzakerelere katılmasını sağlaması bekleniyordu. Astana süreci başladıktan sonra İdlib'te bulunan silahlı çeteler de yavaş yavaş pozisyonlarını almaya başladılar. Bu gruplar arasında bölünme ve çatışmalar da yaşandı. Ne var ki geçen zaman zarfında Türkiye, bölgede tüm tarafların terörist olarak nitelediği grupların etkinliğini ortadan kaldırmadı. Suriye ordusu ülkenin güneyinde yaptığı operasyonlarda belirli bölgeleri kurtarıırken, orada bulunan çetelerin İdlib'e transferi konusunda anlaşmalar yaptı. Otobüslerle bölgeleri Suriye ordusuna terk eden çeteler adeta İdlib'e doluştular. Türkiye Astana'da verdiği taahhütleri halen yerine getirmiş değil ve getirmesi de giderek zorlaşıyor. Suriye ordusu, Rusya ve İran'ın desteğiyle bölgeye yığılmak yaparak İdlib'i kurtaracak bir askeri operasyonun hazırlıklarına başladı.

Kim bu İdlib'teki çeteler?

İdlib'te çok sayıda tekfirci ve mezhepçi çete bulunuyor. İlimli ya da radikal ayrımı tamamen yanıltıcı. Hepsisi mezhepçi ve tekfirci yapılar. Aralarındaki ayrım, Astana sürecine bağlı olarak Türkiye'nin arabuluculuğunu kabul etmeye ve nihayetinde Suriye hükümetinin taraf olduğu bir masada yer almaya ne kadar yakın olduklarına göre yapılıyor. Buna göre El Kaide ve El Nusra'nın devamı konumundaki Heyet Tahrir Şam (HTŞ) grubu terörist olarak niteleniyor. HTŞ, El Kaide ile bağlarını reddediyor ve kendine böylece siyasi bir alan açmaya çalışıyor. Nitekim Türkiye bölgede askeri kontrol noktaları kurarken, TSK güçleri HTŞ'nin bölgelerinden geçti. Ancak HTŞ, Astana sürecine tamamen karşı olmaya devam ediyor. HTŞ'yi işbirlikçilikle suçlayan Hurras Ed-Din (HD) grubu daha uzlaşmaz bir pozisyonda ve El-Kaide'ye bağlılığını sürdürüyor. HTŞ ve HD, Astana süreci kapsamında bölgeden mutlaka temizlenmesi öngörülen gruplar. Ancak bu gruplar aynı zamanda 10 binlerce militana sahip ve temizlenmeleri hiç de kolay değil.

Türkiye'nin desteklediği ve militanlarına maaş bağladığı Suriye Ulusal Ordusu, ÖSO olarak da

biliniyor. Fırat Kalkanı ve Zeytin Dalı harekâtlarında taşeron olarak kullanıldılar. Para ve teçhizat destekleri olsa da bölge halkı nezdinde prestijleri düşük. Daha fazla militana sahip olan, Ahrar-üş Şam ve Nureddin Zenki gruplarının birleşmesiyle ortaya çıkan Suriye Kurtuluş Cephesi daha radikal ve daha etkili bir çete oluşumu. HTŞ ile sert çatışmalara girdiler. Yine de paralı askerliğe meyilliler ve sadece fiyatları daha yüksek. Türkiye üzerinden Astana sürecine katılımlarının önü açık. Müslüman Kardeşler bağlantılı grupların başını çektiği Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni de işbirliğine yatkın grupların yanına katabiliriz.

Türkiye'nin pozisyonu nedir?

Türkiye, İdlib'e yönelik bir askeri operasyona kesin olarak karşı. Böyle bir askeri operasyonu caydırmak için bölgedeki 12 gözlem noktasını tahkim ediyor. Ne var ki Astana sürecinde Rusya ve İran'a verilen taahhütler var. HTŞ ve benzeri yapıların temizlenmesi gerekiyor. Bunun için öngörülen senaryo, İdlib'teki tekfirci ve mezhepçi çeteler arasında Türkiye tarafından finanse edilen bir iç savaş çıkarmaktır. HTŞ'yi yenecek olan gruplara siyasi çözüm masasında doğrudan ya da dolaylı olarak sandalye verilecekti. ÖSO'cular TSK'nın olmadığı yerde tamamen etkisiz eleman konumuna düşüyorlar. Ahrar-üş Şam ve müttefiklerinin ise HTŞ'ye ağır kayıplar verdirecek de iç savaşı sürdürecektir. Türkiye başta iç savaşı harlasa da önceliği Afrin'e verdi ve İdlib'te adeta top çevirmeye başladı. Askeri gözlem noktaları kurarken HTŞ'yle bile koordinasyon ve diyalog içinde hareket etti. Bu da İdlib'teki iç savaşı soğutan bir başka faktör oldu.

Türkiye mümkün olsa HTŞ'ye dokunmadan mevcut statükoyu sürdürmeyi tercih edecektir. Son olarak Rusya'ya giden Hulusi Akar ve Hakan Fidan bu perspektifle zaman kazanmaya çalıştı. Türkiye'de misafir edilen İran dışişleri bakanına teskin edici açıklamalar yapılıyor. Ancak er ya da geç Türkiye, Astana'da verdiği sözleri tutmak zorunluluğuyla karşı karşıya kalacak. HTŞ ve HD gibi grupların tasfiyesini sağlayacak bir iç savaşı yeniden alevlendiremezse olası bir askeri müdahaleyi engelleme şansı yok. Zira mesele sadece Astana da değil. Türkiye hem Fırat Kalkanı hem de Zeytin Dalı harekâtında Rusya'nın hava sahasını açması dolayısıyla borçlanmış durumda. Askeri gözlem noktalarındaki birliklerin Suriye ordusuyla çatışması halinde Rusya'dan destek görmek bir yana onu karşısında bulacağı açık. Bu yüzden Türkiye bir kez daha dengeleyici bir faktör olarak Amerikan müdahalesine bel bağlamış durumda. Rusya'nın ABD ve NATO ile karşı karşıya gelmeme politikasını bilen Türkiye, yoğun bir şekilde askeri göz-

lem noktalarına komando ve zırhlı araç gönderiyor. ABD ile yaşanan gerilimler Suriye cephesindeki yakın işbirliği ve stratejik ortaklığı engellemiyor. ABD Savunma Bakanı James Mattis ve başka yetkililer son dönemde bunun altını ısrarla çiziyorlar.

Rusya, İran ve Suriye İdlib'te ne istiyor?

Astana süreci Suriye ordusunun ülkenin güneyini büyük oranda kontrol etmesini sağladı. Özellikle kuşatılan bölgelerdeki militanların İdlib'e gitme fırsatına sahip olması direnişi kıran önemli faktörlerden biri oldu. Yani İdlib seçeneği olduğu için bu bölgeler daha az kayıpla ele geçirildi. Şimdi İdlib'te tam tersi bir faktör söz konusu. Buraya doluşan çeteler köşeye sıkışmış bir kedi misali tüm güçleriyle savaşacaklardır. İşte bu yüzden Suriye ve müttefikleri İdlib'e doğrudan saldırıyı tercih etmeyecektir. Astana'da varılan anlaşma gereği bölgede çıkartılacak bir iç savaş ile cephenin bölünmesini ve zayıflamasını istiyorlar. Ancak askeri baskı kurmadan da Türkiye'nin ve desteklediği grupların harekete geçemediğini gördüler. Bu yüzden havuç politikasını son dönemde sopa politikasıyla değiştirmiş görünüyorlar. HTŞ ve HD dışındaki çeteleri paranın yanında ölüm korkusuyla da terbiye etmek amacındalar. Bunun için yakın zamanda topyekün bir saldırı olmasa da İdlib kırsalındaki belli bölgelerde, Rus hava kuvvetlerinin yoğun desteğiyle yapılacak askeri operasyonları gözlemleyebiliriz. Elbette ki İdlib, HTŞ ve HD gibi gruplardan temizlendiğinde geriye kalan gruplar da güvenilir olmayacaktır. Ancak bu gruplar tüm işbirlikçiler gibi bağımsız siyasi inisiyatiflerini tamamen yitirecek ve Türkiye ne derse onu yapacak bir konuma sürüklenecektir. HTŞ ve HD'nin askeri gücü tasfiye edilirse bölgede hiçbir grup, devlet-

lerin inisiyatifi dışına çıkacak bir güce sahip olamayacak ve Rusya, İran, Suriye için Türkiye ile anlaşmak bu gruplarla da anlaşmak anlamına gelecektir.

ABD'nin planı nedir?

Amerikan emperyalizmi ve Batılı müttefikleri, İdlib'teki süreci mümkün olduğu kadar uzatmak istiyor. Rusya, İran, Suriye cephesi güç kazandıkça ABD'nin Fırat'ın doğusunda işgal ettiği bölgelerin de gündeme geleceğini görüyorlar. ABD'nin bölgedeki varlığının hiçbir meşruiyeti yok. PYD'nin de meşruiyeti ABD işgaline ortak oldukça giderek zayıflıyor. Bu yüzden PYD'nin silahlı kanadı olan YPG'nin Suriye ordusu ile birlikte İdlib operasyonunda yer alma teklifini bir meşruiyet arayışı olarak görmek mümkün. PYD, Astana sürecinin bozulması olasılığında, Afrin başta olmak üzere kaybettiği yerlere yeniden gelmek ve Rojava'daki özerkliği kalıcılaştırmak için bir fırsat görüyor. ABD'nin PYD ve Esad arasındaki diyaloga sempatiyle yaklaşması da önemli.

ABD daha önce para ve silah yağdırdığı İdlib'teki çeteleri artık sadece provokasyon amacıyla ve Suriye ile müttefiklerini zayıflatmak için kullanıyor. Kontrol etmekte zorlandığı bu gruplar üzerinden bir hâkimiyet alanı oluşturma çabası uzun bir süredir vazgeçmiş durumda. Bu çetelerin yeni görevi Suriye ve müttefiklerine mümkün olduğu kadar direnerek zarar vermek ve muhtemel kimyasal silah provokasyonlarıyla Amerikan donanması ve müttefiklerinin Suriye'yi vurmasına zemin hazırlamak. Nitekim hem ABD hem de Rusya, bölgede kimyasal silah kullanılacağından bahsediyor. ABD, Esad'ın saldıracığını söylerken Rusya çetelerin provokasyon hazırlığında olduğunda ısrarcı.

Sonuç

İdlib'te olası bir savaşın yeni

bir göç dalgasına neden olacağından bahsediliyor. Bu göç dalgası daha önce yaşananlardan farklı olacak. Çünkü İdlib, Suriye savaşı boyunca silahlı çetelerin nüfusa oranının en yoğun olduğu bölge haline geldi. Muhtemelen bir göç dalgası aynı zamanda bu çetelerin cephe gerisinde yeni mevziler elde etme çabasıyla iç içe geçecektir. Bu grupların Türkiye içinde, Afrin ya da Fırat Kalkanı bölgesinde yeniden mevzilenmesine kesin olarak karşı çıkmak gerekir. İdlib'teki çetelerin yoğunluğu, olası bir savaşta çok sayıda sivil kaybın da olacağını bize göstermektedir. ABD emperyalizmi ve müttefikleri sivil kayıpları ve göç dalgasını bahane ederek bölgeye daha fazla müdahale etmek isteyecektir. Ne yazık ki ABD ve diğer Batılı emperyalistler bölgede askeri olarak yer alan NATO üyesi TSK'yı en önemli dayanak noktası olarak görüyorlar. Daha önce ABD füzerileri Suriye'yi her vurduğunda ilk alkışların Türkiye'den yükseldiğini asla unutmamalıyız.

Dolayısıyla İdlib meselesi sadece bir şehrin geleceği ile ilgili olmadığı gibi sadece Suriye ile ilgili de değildir. Suriye iç savaşını finanse edip destekleyen ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin sorumluluğunu görmezden gelmek doğru olmaz. Tüm Ortadoğu halkları ve Türkiye'nin emekçi halkı açısından emperyalistlerin ne gerekçe ile olursa olsun Suriye'ye müdahalesine karşı çıkmak öncelikli tavır olmalıdır. Bölgede bir dizi örgütün kördüğüm haline gelmiş ilişkilerini çözmek, Astana sürecinin tutarsızlıklarını aşmak mevcut koşullar altında mümkün değildir. Tüm halkların lehine bir çözümün bulunmasında tabloyu değiştirecek olan Türkiye'nin NATO'dan çıkması, halkların kendi kaderini tayin hakkına saygı duyan ve komşularla barışçıl ilişkilere dayanan bağımsız bir politika gütmesidir.

Sungur Savran

Üçüncü Büyük Depresyon'un 10. yılı: Marksizmin öngörü zaferi

Kapitalizmin tarihinin üçüncü "Büyük Depresyon"una giriyoruz. İlk Büyük Depresyon 1872-1896 arasında yaşanmıştı. Bu isimle tanınan esas ünlü Büyük Depresyon'un ise 1929 New York borsa çöküşüyle başlayıp ABD'de 1940'a, Avrupa'da 1948'e kadar sürdüğü genellikle biliniyor. Geçtiğimiz Eylül ayı içinde önce ABD'de, ardından Avrupa'da finans piyasasında ardı ardına yaşanan iflaslar, devletleştirmeler ve satınalma ve birleşmelere paralel olarak dünyanın bütün borsalarında yaşanan çöküntü, belki de 1929 borsa çöküşünden de derin ve kapsamlı bir depresyonu gündeme getirecek. (...) Eylül 2008 dünya tarihsel bir dönüm noktasıdır.

("Tarihin Sonu'nun Sonu", mavidefter sitesi)

Bundan tam on yıl önce, 15 Eylül 2008'de Wall Street bankası Lehman Biraderlerin iflası ile o zamanın ünlü terimiyle "küresel finansal kriz" in başlamasından yaklaşık on beş gün sonra yazdığımız yukarıdaki satırlar, o dönemde burjuva iktisatçıların hepsinin söyledikleriyle tabana karşı idi. Onlar, krizin "finansal" olduğunu, hatta kısa sürecek bir "düzeltme" dahi olabileceğini ileri sürüyorlardı. Biz bir "düzeltme" değil bir finansal çöküş yaşandığını, bu tür çöküşlerin finans alanıyla sınırlı kalamayacağını, hızla sorunun zaten kaynağı olan üretim alanına taşacağını, ama bir ekonomik kriz olarak da kalmayıp bir Üçüncü Büyük Depresyon olarak yaşanacağını ısrarla söylüyorduk. Sadece Lehman'dan sonra değil, 1997'deki Asya krizinden beri uyarıyorduk.

Marksizmin yolunu terk etmiş, liberalizmden etkilenmiş sosyalistler de bizden farklı bakıyordu gelişmelere. Onlar, kapitalizmin artık krizlerini kontrol altına almayı öğrenmiş olduğunu, bu tür "depresyon" olarak anılacak krizlerin mümkün olmadığını söyleyip duruyorlardı. Krizlerin kapitalizmin gelişme yolunun ayrılmaz bir parçası olduğunu geçmişte Marx'tan öğrenmiş ama unutmuşlardı. Daha da kötüsü, kapitalizmin artık tarihi bir anlamda gerileme ve dönüş çabına girdiğini reddediyorlardı. Oysa ilk iki depresyon gibi üçüncüsü de bu tarihi gerilemenin aşılmasını engelleyen bir üründür. İnsanlık kapitalist özel mülkiyetten kurtulup planlı bir ekonomiye geçerek yeni bir sıçrama yapmak zorundadır. Aksi takdirde kapitalizm yeryüzünü yeni bir barbarlık dalgası ile karşı karşıya bırakacaktır.

On yıl sonra görüyoruz ki, Marksizmin teorik kazanımlarında ve yönteminde ısrar, içinde yaşadığımız dünyanın kavranmasında bize muazzam bir olanak sunuyor. Üçüncü Büyük Depresyon öngörüsü, aynı zamanda siyasi ve ideolojik alanda da bir altüst oluşun insanlığın gündemine girmiş olduğu uyarısını içeriyordu. "Küreselleşme" denen dalganın artık sona ereceğini, milliyetçiliğin ve korumacılığın yükselceğini söylüyorduk. Trump geldi ve dünya pazarını paramparça etme harekâtına girişti. Faşizmin yeniden yükselmeye başlayacağını söylüyorduk. Avrupa kıtasında, faşist ve (henüz tam olarak faşist olmamakla birlikte sınıf mücadelesine ırkçı ve milliyetçi bir yolla çözüm önermek bakımından ona çok yakın duran) ön-faşist partiler zaferden zafer koşuyor (burjuvazinin sözcüleri bunlara anlamsız "popülist" adını taktı). Dünya savaşı tehlikesinin yeniden insanlığın gündemine gireceğini söylüyorduk. Bugün insanlık tetikte!

Ama nihayet emekçi kitlelerin devrimci atılımlarının yükselceğini söylüyorduk. Arap devriminden Wall Street işgal hareketine, bizde Gezi'den Brezilya'ya, şimdi 2018 yılı içinde bizim coğrafyamızda birçok ülkede (İran, Irak, Tunus, Ürdün, Ermenistan vb. vb.) halk kitleleri isyan içinde ayağa kalkıyor.

Marksizm muhteşem bir doğrulanma yaşamıştır. Daha önemlisi, sosyalistlerin görevlerinin doğru saptanması açısından muazzam bir kılavuz olduğunu kanıtlamıştır. Her kim ki bugün Trump'ın, Salvini'nin, Brexit'in ve Arap devriminin yaşandığı bir dünyada sosyalizme muhafazakâr, parça bölük, savunmacı, "demokratik", hele hele pasifist politikalar önerirse, o içinde yaşadığı maddi koşullardan hiçbir şey anlamıyor demektir, proletaryaya yol göstermesi olanaklı değildir. Gün faşizmle mücadele, savaşa karşı savaş, devrime hazırlanma günüdür.

Kapitalizm depresyon içinde, hastalığın doktoru bulunamıyor!

Dünya çapında kapitalizm ağır bir hastalığa yakalanmış durumda. Hastalık şimdiden 10 yılını doldurdu, ama dermanı bir türlü bulunamıyor. Ekonomistler bu hastalığa "depresyon" diyor. "Ekonomik kriz" demek doğru ama yetmiyor, ekonomi yolunu şaşırılmış, kimse çıkış yolunu bilmiyor. Öyle olunca her türlü sapık akım boy veriyor. İşte Trump denen insanlık düşmanı, işte İtalya'da Salvini denen göçmen düşmanı, işte Filipinler'de "uyuşturucuya karşı savaş" adı altında bir buçuk yıl içinde 10 ila 20 bin arasında insanı yargısız infaz eden Duterte. Faşizm yükseliyor. Gericilik yükseliyor. Üçüncü Dünya Savaşı tehlikesi yükseliyor. Ama devrim ve sosyalizm de yükseliyor. Bize de tarafımızı seçmek kalıyor. Ya kapitalizmin onulmaz hastalığının yükünü sırtlanacağız, ya onu hastalığının mukadder akıbetine terk edecek, devrimi ve sosyalizmi seçeceğiz.

Marksizm yalanları teşhir etti

Amerika 2007'de, dünya ekonomisi ise 15 Eylül 2008'de Lehman Biraderler adlı Wall Street bankası iflasa terk edilince ağır bir krize girdi. Kapitalizmin akıldâneleri buna başta "Büyük Resesyon" adını taktılar. Kriz ağırdı ama bir-iki yıl içinde düzleşmeye başladı. Bütün amaç "depresyon" deyip de fincancı katırlarını ürkütmemektir. İşçi sınıfının biliminin temsilcileri Marksistler ise derhal bunun kapitalizmin tarihindeki Üçüncü Büyük Depresyon olduğunu söylediler. Yani dünya 19. yüzyıl son çeyreğinin ve 1930'lu yılların derin durgunluğuna benzer bir krize girmişti.

On yıl sonra kimin haklı olduğu ortaya çıkmıştır. Bütün dünyanın patronları (bizimkiler de!) kapitalist sistemin ağır bir krizde olduğunu ağızlarında yadımış, ama pratikte politikalarıyla tescil etmiştir. Bunun en belirgin örneği, bütün ülkelerin merkez bankalarının faizleri düşürüp yatırımı ve tüketimi kolaylaştırması, ayrıca "miktar genişlemesi" başlığıyla karşılıksız para basmasıdır. Bugün bile Britanya'nın merkez bankasının politika faizi negatif bölgededir, yani ödünç para alan üstüne bir de faiz almaktadır! Avrupa Merkez Bankası ise hâlâ faizleri çok düşük tutuyor. Neden? Çünkü depresyon devam ediyor. Kapitalizm suni teneffüs yoluyla hayatta tutuluyor.

"Helikopterden para yağdırmak"

Depresyonun çok daha ağır yaşanması mümkündür. Kapitalist sınıfın dünya çapında 250 yıla yaklaşan iktidarı sırasında öğrendiği teknikler, hasarın şimdilik sınırlanmasını sağladı. Amerika'nın merkez bankasının kriz patlak verdiği sırada başkanı olan Ben Bernanke, bir aşamada devletin gerekirse havadan helikopterlerle para bile yağdıracağını söylemişti. Yapılanın tam tamına bu olduğu söylenebilir. Sadece ABD'de değil, dünyanın her yerinde banka sistemini ve uçurumun kenarındaki şirketleri, son yılların modası neoliberalizmin iktisatçıları moda olmayan karşılıksız para basma işlemleriyle ve kamulaştırmayla kurtarmışlardır.

Bütün bunların sonucunda dünya çapında borç anormal düzeylere erişmiş, toplam borçluluk İMF'ye göre 164 trilyon dolara ulaşmış bulunuyor. Bu, dünya çapında toplam üretimin (deyim yerindeyse dünya GSYH'sinin) yüzde 225'ine denk dü-

şüyor. Bir başka uluslararası finans kuruluşunun rakamları daha da vahim bir tablo ortaya koyuyor: Gelişmiş ülke finans gruplarının ortak örgütü Institute for International Finance'in farklı tanımları temelinde borçluluk 237 trilyon dolara yükselmiş durumda. Bu da dünya GSYH'sinin yüzde 318'ine tekabül ediyor. (Karşılaştırma için batacak durumda olan Yunanistan'ın dış borcunun GSYH'sinin en son yaklaşık yüzde 195'i kadar olduğunu hatırlatalım. Tabii o dış borç, dünya rakamları her tür borç.)

Bize de bekleriz!

Kriz başlangıçta daha ziyade ileri kapitalist, yani emperyalist ekonomilerde (ABD, Avrupa, Japonya vb.) yoğunlaştı. "Yükselen ekonomiler" olarak bilinen Çin, Hindistan, Brezilya gibi ülkeler hızlı büyümeye devam ettiler. Türkiye de bu gruptaydı. Hatta 2008'de bir altı ay boyunca ekonomi ağır bir daralma yaşadıktan sonra toparlanmakla kalmadı, birkaç yıl Çin'den sonra dünyada en hızlı büyüyen ekonomi haline geldi.

Bu, hükümetin marifeti falan değildi. Emperyalist ülkelerde durgunluk çok yüksek, faizler de çok düşük olduğu için sermaye yatırım alanı arayışı içinde faizlerin yüksek olduğu "yükselen ekonomiler" e aktı. Hepsi bu. Şimdi ABD merkez bankası Fed 2013'ten itibaren karşılıksız para basmayı durdurduktan sonra, 2016'dan itibaren de faizleri yükseltmeye başlayınca, "sıcak para" anavatanına dönüyor. Siyasi sarsıntılar da yatırımcıların "güvenli liman" arayışını kışkırtıyor. "Yükselen ekonomiler" (şimdilik Arjantin, Güney Afrika, Meksika, bir ölçüde Rusya) ve bunlarla birlikte Türkiye depresyonun ağır sonuçlarıyla asıl şimdi tanışıyor. Mesele papaz Brunson falan değil. O sadece tetikleyici. Mesele depresyon!

Daha ağırı da gelecek

Şimdiye kadar iki faktör depresyonun kontrol dışına çıkmasını en-

gelledi. Birincisi, hükümetlerin maliye politikasıyla, merkez bankalarının ise ucuz para politikasıyla ekonomiyi suni yöntemlerle ayakta tutma çabası. İkincisi, başta Çin olmak üzere, "yükselen ekonomiler" in on yıldır bir ölçüde krizin etkilerinden korunması. İlkinde borçluluk ve merkez bankalarının ağır yük altına girmiş olmaları dolayısıyla sınıra yaklaşıyor. İkinci faktör açısından ise en önemlisi Çin olmak üzere "yükselen ülkeler" kriz belirtileri gösteriyor. Tabii burada Türkiye, Arjantin'le birlikte dünya şampiyonu.

Şimdi bir de krizi azdıracak yeni bir faktör var: Trump ve korumacılığa başvuran diğer hükümetler sayesinde dünya pazarı parçalanmaya başlıyor. Ticaret savaşları başladı bile. Bunun her ülkenin ekonomisini toplu halde aşağı doğru çekeceği hemen hemen kesin. Kapitalistler yine iğne üstünde oturmaya başladı. İtalya'da seçimde ön faşist parti ile ne idüğü belirsiz yeni bir parti seçimleri kazanınca, ülke zaten yüksek düzeyde borçlu olduğu için dünya borsaları sarsıldı. Ardından Türkiye ABD ile papaz krizini yaşarken ulusal parası serbest düşüşe geçince borsalar bir daha sarsıldı. Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar...

İşçi sınıfı, sendikaları ve siyasi partileriyle sadece Türkiye'de değil dünyada da bugün yaşananlardan daha ağır koşulların gelebileceğini hesaba katarak yığılma yapmaya çalışıyor. Ama bunun da ötesinde, proletarya devrimcilerinin büyük mücadelelere hazırlanmaları gerekiyor. Kapitalizmin krizi her coğrafyada faşist, ön faşist, mezhepçi, tekdüze, düpedüz baskıcı hareket ve rejimlerin hızla yükselişine yol açıyor. Sıkışan emperyalizm yüzünü yeniden savaş politikalarına dönüyor. Dünya, kapitalizmin krizinden çıkışsızlığı içinde bir kez daha barbarlığa doğru ilerliyor. Proletarya devrimcileri barbarlığa karşı işçi sınıfının sosyalist iktidarını dünya çapında hazırlamak zorunda.

Dünya kazan devrim kepçe

İran ve Irak'ta emekçi kitlelerin acil ihtiyacı: Devrimci bir önderlik!

Donald Trump liderliğinde Amerikan emperyalizmi, geçtiğimiz Mayıs ayında İran'la 2015'te imzaladığı nükleer anlaşmadan tek yanlı olarak çekilmişti. Trump'ın tehditleri, yaptırım paketi devreye girmeden önce bile riyalin değer kaybetmesine ve yabancı sermayenin birer birer İran'ı terk etmesine yol açmıştı. Total, Airbus, Renault, Peugeot, Siemens gibi şirketler İran'dan çekilmişti.

Bunun ardından, Trump 7 Ağustos'ta İran'a yönelik yaptırımların ilk aşamasının başladığını ilan etti. Bu yaptırımlar İran'ın ABD doları satın almasını yasaklıyor, ülkenin çelik, kömür, alüminyum ticareti ile petrolden sonra ikinci büyük sektörü olan otomotiv sektörünü kapsıyor, yolcu uçakları ve uçak parçası ithalatını engelliyor. Riyal üzerinden ülke dışında gerçekleşen işleme-

re kısıtlamalar getiriyor, ülkenin ABD'ye el yapımı halı ve gıda ürünleri ihraç etmesini yasaklıyor ve İran'ın devlet tahvili satmasına ve ülkenin dış borcuna bağış yapılmasına yasak getiriyor. ABD, İran'a yönelik ambargoyu ihlal eden ülkeleri de yaptırımlarla cezalandırıyor.

Yaptırım paketinin ikinci aşaması 5 Kasım'da devreye girecek, petrol ihracatını, gemicilik sektörünü, İran merkez bankasını hedef alacak. Genel olarak İran'ın enerji sektörüne yönelik yaptırımların geri gelmesi, ekonomisi büyük ölçüde petrole dayalı olan ülkeyi korkunç biçimde etkileyecek.

Yaptırımlardan asıl etkilenen ise molla rejimi ve İran burjuvazisi değil, emekçi İran halkı. Ambargonun öncesinde de yoksulluk ve işsizlikle boğuşan İran halkını, otomotiv ve enerji sektörüne yaptırımlarla birlikte daha büyük

bir işsizlik dalgası ve ekonomik kriz bekliyor. İran'da 2018 yılının başından itibaren iki kez ayağa kalkan emekçi kitleler yalnızca ekonomik sorunlara değil, Ruhani hükümetine ve giderek sistemin kendisine de tepki gösteriyor. Yaptırımların ağırlaşması ile birlikte giderek ağırlaşan ekonomik krizin ve rejimin kendi içinde derinleşen siyasi krizin etkileri daha çok hissediliyor. Önümüzdeki aylar emekçi kitlelerin bir kez daha ayaklanmasını getirebilir.

Irak ise Temmuz ayının başından beri emekçi halkın isyanına sahne oluyor. Bir aydan uzun süredir devam eden gösterilerin seyri belli ölçüde yavaşlamış olsa da, kimse halkın öfkesinin dindiğini söyleyemez. Halk, büyük bir işsizlik sorunu ile karşı karşıya, ciddi boyutlara varan yoksulluk altında eziliyor ve bütün bunların yanında en temel ihtiyaçları kar-

şılanmıyor. Özellikle yazın 50 dereceye yaklaşan hava sıcaklığında çok sık gerçekleşen elektrik kesintileri ve temiz su eksikliği yoksul halkın yaşamını dayanılmaz kılıyor. Kitleler karşılığında devlet güçlerinin seferber olmasına, isyanı şiddetle bastırma çabalarına rağmen bu sınıfsal sorunlara ve yolsuzluğa karşı mücadeleye devam ediyor.

31 Ağustos Cuma günü, isyanı başlatan gösterilerin yapıldığı Basra'nın halkı aynı taleplerle, özellikle de içme suyunun içilemeyecek kadar tuzlu olması sebebiyle sokaklara çıktı. Kitleler sokaklarda, vilayet binasının önünde polisle çatıştı. Temmuz sonunda isyanın baskısı altında Başbakan İbadi, yolsuzlukla suçlanan Elektrik Bakanı Kasım el Fahdavi'yi kovmak zorunda kalmıştı. Ardından Ağustos sonunda, hükümetin Basra'da halkın tepki duyduğu sorunlarda payı olan yetkilileri cezalandırdığını söyledi. Ancak emekçi halkın gözünde bunların yeterli olmadığı açıkça görünüyor. Mayıs ayındaki seçimlerin ardından bir hükümet

kurma çabaları devam ederken, sorunları çözülmeyle halkın tepkisi büyüyor.

2018 yılının başından bu yana Ortadoğu ve Kuzey Afrika kitlesel mücadelelerle sarsıldı. Tunus'ta, Ürdün'de, İran'da yalnızca altı ay arayla iki kere, Irak'ta, halk yoksulluğa, işsizliğe, temel ihtiyaçlarının dahi karşılanmıyor olmasına karşı ayağa kalktı. Coğrafyamızdaki bu ülkelerin hiçbirinde halk isyanının devrimci bir önderliğe sahip olmaması ise yakıcı ve acı bir gerçek. Arap devriminden sonra bir kez daha tarih sahnesine çıkan Ortadoğu'nun emekçi halklarının acil ihtiyacı, devrimci önderlik, enternasyonal işbirliği ve işçi sınıfının dünya partisidir!

İtalya:

Salvini'nin salvoları

"Emperyalizm, topraklarını işgal ederek, katliamlarla ya da yoksulluğa mahkûm ederek ezdiği halklara bir kez de sınırları geçerken kanlı ve çirkin yüzünü göstermekten çekinmiyor. Bu açıdan ABD'de Trump'ın 'Make America Great Again' i (Amerikayı yeniden muhteşem kıl) ile İtalya'da Salvini'nin 'Prima gli Italiani' si (Önce İtalyanlar) mutlak bir uyum içerisinde gözüküyor." Temmuz ayında Gerçek'in sayfalarında böyle yazıyordu. Ağustos başında önefaşist Salvini'nin başbakan yardımcısı olarak görev yaptığı İtalyan koalisyon hükümetinin başbakanı Conte ABD'ye, Trump'ı ziyarete gitti. Çeşitli Ame-

rikan gazetelerinin başlıklarını kurulan ilişkinin verimliliğini ortaya koyuyordu: "Trump'ın Avrupa'daki en yararlı dostu", "Trump'ın amigosu", "yerli ve milli kardeşler". ABD'de Trump ile İtalya'da Conte'nin arasındaki gerçek güç önefaşist Salvini, iktidarlarını ırkçılık üzerine kurmakta ve küreselcilik karşıtlığında tam ittifak içinde.

İtalya her gün Salvini'nin salvolarıyla sarsılıyor. Bir gün göçmenlere saldırıyor, bir gün Roman'lara, bir gün Avrupa Birliği'ni İtalya'nın mali katkılarını kesmekle tehdit ediyor, bir gün İtalya'nın geleneksel kurumlarını aşağılıyor. Aynen ABD'de Trump'ta olduğu

gibi, İtalya'nın küreselci ve AB'ci burjuvazisi ise şaşkın ve rahatsız. Aynen Trump'a olduğu gibi bir dizi düzen kurumu (Trump örneğinde eyaletler, mahkemeler, düzen basını vb.) Salvini'den rahatsızlık ifade ediyor: Katolik kilisesi, (göçmenlere yapılan muamele dolayısıyla) Sahil Muhafaza teşkilatı, büyük basın vb. En son savcılık resmi sıfatı Başbakan Yardımcısı ve İçişleri Bakanı olan Salvini hakkında "haksız yere hürriyeti engelleme, yasadışı gözaltı ve yetki gaspı" iddiasıyla soruşturma açtı!

Salvini de aynen Trump gibi, burjuvazinin geleneksel hukuk düzenine sığmıyor. İtalyan burjuvazisinin çıkarları adına bu sınırları zorluyor. Zorladıkça da kriz içinde çırpınan İtalyan halkı nezdinde itibarı artıyor. Koalisyon hükümetinin büyük ortağı 5 Yıldız Hareketi seçimde yüzde 35 oy almıştı, küçük ortak Salvini'nin partisi ise yüzde 17. Şimdi seçim olsa halkın yüzde 31'i Salvini'ye oy vereceğini söylüyor. İki ay içinde! Ne zaman ki seçimden birinci parti olarak çıkacağını görür, Salvini hükümeti bozarak seçime gitmeye kalkışır. İşte salvoları o zaman görün!

Küba'da yeni anayasa: Kapitalizme doğru yeni bir adım

Küba'da, Fidel Castro hastalığı dolayısıyla 2009'da görevini kardeşi Raúl Castro'ya devrettiğinden sonra ekonomik alanda başlayan liberalleşmede yeni bir evreye geçiyor: Hazırlanan yeni anayasa taslağıyla, geçmişte yasaklanmış olan, üretim araçlarında özel mülkiyet şimdi anayasal bir kurum haline geliyor.

Anayasa taslağı 21-23 Temmuz günlerinde Halk İktidarı Ulusal Meclisi (ANPP) adını taşıyan mecliste oylandı. Şimdi halk arasında, işyerlerinde, mahallelerde, eğitim kurumlarında tartışılmasına başlandı. Bütün bu tartışmalar sonucunda yeni anayasanın son hali belirlenecek. Değişiklik epeyce kapsamlı: Eski anayasanın 224 maddesinden 113'ü değişime uğruyor, 87 yeni madde ekleniyor, 11 madde ise toptan çıkartılıyor.

Yeni anayasa da eskisi gibi, Küba'nın siyasi, ekonomik ve toplumsal sisteminin sosyalist olduğu, Küba Komünist Partisi'nin (PCC) devletin ve toplumun üstünde yer alan kılavuz rolü oynayan bir kurum olduğu hükümlerini içeriyor. Anlaşılan, bürokrasi içindeki retorasyonist güçlerin bugün daha fazlasını yapabilmesi, bu hükümleri anayasadan çı-

karabilmesi olanaklı değil. Buna karşılık, yıllardır ekonomide gerçekleştirilen ve kapitalizmin önünü adım adım açmakta olan değişiklikler, sadece yasallaşmıyor, anayasa yaptırımını kazanıyor. Bunların en önemlileri şöyle sıralanabilir: Eskiden yasaklanmış olan üretim araçlarında özel mülkiyet anayasal güvenceye kavuşuyor; kamu işletmelerine özerklik tanınıyor, yani kâr kriterine göre çalışmak zorunda kalmayacaklar; yabancı sermayenin kalkınma için önemi anayasal olarak onaylanıyor; planlama, ekonomiyi esas yönlendirici mekanizma olmaya devam etmekte birlikte piyasasının rolü de tanınıyor.

Raúl Castro'nun ekonomik reformları arasında en çarpıcısı, kamu sektöründe çalışan 500 bin kişinin işten çıkarılması planıydı. Şimdi verilen sayılar, bunun başarıyla ilerlediğini düşündürüyor. Çünkü kendi hesabına çalışanların (cuentapropistas) sayısı şimdiden 600 bini bulmuş durumda. Bunların hepsini taksit şoförü, gazete bayii, tesisatçı vb. türünden küçük burjuvalar olarak düşünmemek gerekir. Özellikle yabancı sermayenin de hızla girmekte olduğu turizm sektöründe şimdiden 20, 30, 50 işçi çalış-

tıran kapitalist işletmeler pıtrak gibi çoğalıyor. Zaten bürokrasinin temsilcileri de henüz büyük işletmelerini savunmamakla birlikte KOBİ'lerin desteklenmesi gerektiğini söylüyor. Yani artık Küba'nın yeni yetme bir burjuvazisi var. Buna Miami'deki aç kurtları da eklemek gerekiyor. Tarımda da özel mülkiyetin önü açılmış durumda. Tek istisna özel kişiler arasında toprak satışına izin verilmiyor.

Yeni anayasanın önemli başka boyutları da var, ama belirleyici olan bunlar. En çarpıcı hükmü sona bıraktık. Küba kaynaklarımız, Batı kaynaklarında gördüğümüz için temkinli söylüyoruz: Yeni anayasa hâlâ Küba'nın sosyalist bir toplum olduğunu söylüyor, ama eski anayasanın ülkenin "komünist topluma doğru ilerlediğini" belirten hükmü kaldırılıyor! "Toplumun ve devletin üstünde" yer alan partinin adının Küba Komünist Partisi olduğu bir ülkede daha çarpıcı ne olabilir?

Bütün dünyanın komünistlerinin görevi, Küba'nın gerçek komünistlerinin yanında kapitalizmin geri getirilmesine karşı mücadele etmektir. Bu diplomasiyle değil, komünistlerle ve işçi sınıfıyla dayanışma yoluyla olacaktır.

Eğitimde tek çözüm sınıf mücadelesi

Geçtiğimiz yıl Eylül ayında, okullar açılmadan 3 gün önce Erdoğan'ın bir açıklamasıyla, yerine ne getirileceği belli olmadan TEOG birden kaldırılmıştı. Herkes 15 yıllık AKP iktidarında eğitimde yapılan her değişikliğin daha beter sonuçlar doğurduğunun farkındaydı. Beklendiği gibi de oldu. İktidarlarının 16. yılı bu alanda benzeri görülmemiş bir rezalete sahne oldu. Onlar çiftlik muamelesi yaptığı eğitimle rezil olurken yüzbinlerce öğrenci ve onların aileleri bir sene boyunca büyük bir kaygı yaşadılar.

13-14 yaş grubundaki tüm çocuklara müthiş bir gelecek kaygısı yaşatan sistem değişikliğindeki belirsizlik, tercih zamanına kadar büyük oranda sürdü. Binlerce okulu imam hatip lisesine çevirirken imam hatip tercihlerinin zorunlu olmayacağını söylediler, ancak "aslında zorunlu" söylentileri hiç bitmedi. Yeni sistemde "nitelikli" olarak belirlenen sınırlı sayıdaki okul, yapılan merkezi sınava göre öğrenci aldı. Geri kalan "niteliksiz" anadolu, meslek ve imam hatip liseleri ise öğrencilerin adreslerine, ortaokulda aldığı notlara ve tercihlerine göre dolduruldu. İmam hatip tercihi gerçekten de zorunlu olmadı. Ancak öğrencilerin tercihleri, aynı okul türünden en fazla üç, toplamda ise beş okulla sınırlandırıldı. Yani ilk üç sıraya anadolu lisesi yazan öğrenciler, son iki tercihinde de ağırlıklı meslek lisesi yazmak durumunda kaldılar. Sonuçta öğrenciler anadolu ve bazı meslek liselerine yığılırken, genelde meslek ve imam hatip liseleri kontenjanlarının yarısı boş kaldı. Bakanlık verilerine göre 1,2 milyon öğrencinin %50'si anadolu, %35'i meslek, %15'i ise imam hatip liselerine yerleşti. Bununla beraber sistem sorunları sebebiyle de ortaokul başarı puanı yüksek olan on binlerce öğrenci, puanı düşük olan ve istemediği türde okullara yerleşti. Hatta 91 bin öğrenci hiçbir yere yerleşemedi. Ardından yapılan ek tercihlerle durum düzeltilmeye çalışıldı ancak belli okullardaki yığılmalar daha da arttı.

Yeni bakan çare olur mu?

Yeni bakan Ziya Selçuk eğitimci olması sebebiyle pek çok çevrede heyecan uyandırdı. Ancak bir özel okul patronu olarak eğitimin özelleştirilmesine ve buna bağlı olarak devlet okullarındaki eğitimin niteliksizleştirilmesine karşı mücadele etmesini beklemek saflık olur. Bağlı olduğu iktidar partisinin siyasi pozisyonu da göz önüne alındığında eğitimin laikleştirilmesi konusunda pek serbest olmadığını söyleyebiliriz. Zira liselere ek yerleştirme öncesinde boş kalan imam hatip liselerini anadolu liselerine dönüştüreceklerini açıklamıştı ancak hiçbirine dokunamadı.

Ne AKP'nin ne de başka bir düzen partisinin bakanı eğitim

sorununun üstesinden gelemez. Sorun son derece sınıfsaldır ve düpedüz kapitalist düzen sorunudur. Biz açıklayalım:

Bir ülkenin eğitim sorunu o ülkenin istihdam sorununa göbekten bağlıdır. İşsizliğin yüksek seyrettiği, ücretlerin düşük olduğu bir ortamda eğitim de elemeci bir sistem üzerine kurulu olur. Meslek ve imam hatip lisesine giden öğrenci baştan üniversite hayaline veda eder. Yani artık öğrencilerin %50'sinin üniversiteye gitme ihtimali vardır. Bu, 15 sene önce de böyleydi. Ancak o zaman, meslek lisesinde veya düz lisede okuyan bir öğrencinin ihtimali az da olsa vardı, şimdi neredeyse imkansız. AKP, eğitimde kast sistemini planlı ve başarılı bir şekilde yerleştirmiştir. İlkokuldan başlayarak "iyi" semtlerin "iyi" aile çocuklarının okullarını yoksullarinkinden ayırmıştır. Bu ayırım lisede daha belirgin ve kesin bir hâl alır.

Okul türleri halkın değil,

sermayenin ve siyasi iktidarın isteği ve ihtiyaçları doğrultusunda belirlenmekte. Sermaye ucuz iş gücü istiyor. Emekçileri daha meslek lisesinden sömürmek istiyor. %5'lik nitelikli okulu kendine kalifiye eleman yetiştirmek için yeterli görüyor, çok da iyi eğitim vermesine gerek görmediği geri kalan %95'ine devlet bütçesinden kaynak ayırılmıyormuş gibi davranıyor. Siyasi iktidarsa gençlerin %15'ini imam olarak atayamayacağını bile bolca imam hatip açıyor, öğrencileri buraya yönlendirmeye çalışıyor. Bu okullarla kendine kadro ve taraftar olabilecek dindar nesiller yetiştirmeye çalışıyor ancak bunu da beceremiyor. İmam hatip liseleri hem üniversiteyi kazandırmadığı, hem de meslek öğretmediği gerekçesiyle veliler tarafından tercih edilmiyor. Yıllar önce, imam hatiplere üniversite kapısı kapatılıyor diyerek 28 Şubat sürecine ateş püskürenler bugün aynı sonuca piyasacılıkla

ve eğitimi niteliksizleştirmeyle kendileri varıyorlar. Üniversite sınavlarında en başarısız konumda olan bu liseler şimdi iktidar için en fazla dindar ama ucuz işçi veya işsiz yetiştirebilir. Onların da bu koşullar altında ne kadar taraftar kalabileceği tartışmalı.

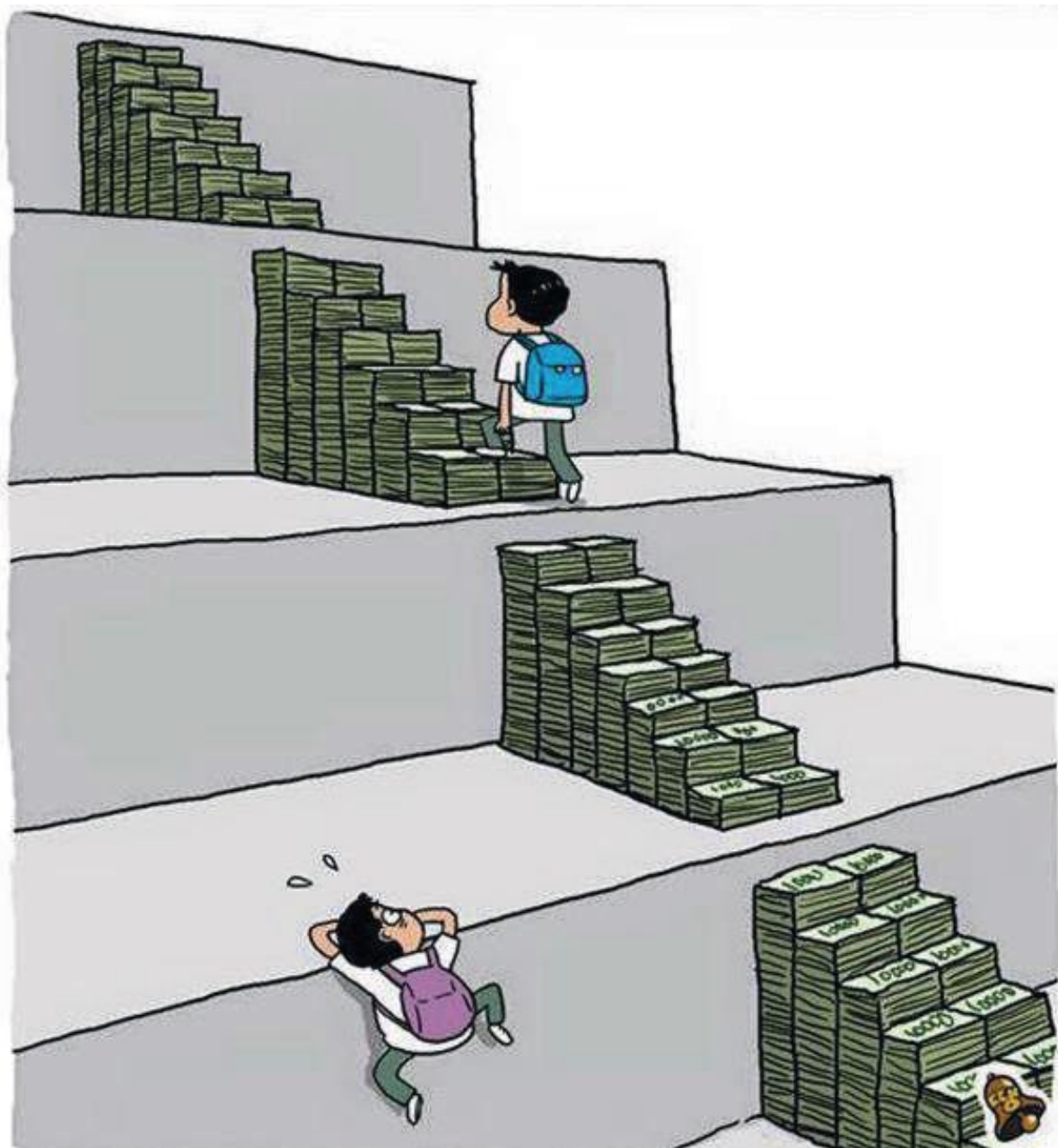
Eğitim özelleştiriliyor. Sermaye düzeni halkın çocuklarının eğitimine para gitmesin, aksine sektör olarak kendilerine para kazandırsın diye eğitimi piyasaya açıyor. Geçtiğimiz ay tasarruf sebebiyle MEB bütçesinden 2 milyar lira kesinti yapıldığı açıklandı. Bütçeden özel okullara aktarılan 1,2 milyar lira teşvikten ise sadece 75 milyon kesildi. Son 5 yılda özel okulda okuyan öğrenci sayısı %100 artarak 1,3 milyon oldu. Çocuklarını bu kaostan korumak isteyen, onlara iyi bir gelecek hazırlamaya çalışan emekçi aileler varını yoğunu ortaya koyup çocuklarını özel okullara göndermeye çalışıyorlar. Halktan kesilen

vergiler devlet okullarına değil özel okul patronlarının cebine teşvik olarak giriyor. Yetmiyor, halk çocuklarını okutabilmek için aynı patronlara yine para ödüyor. Neticede çocukların aldığı eğitim, ailelerinin parası kadar oluyor.

Eğitim özelleştirilirken, kamusal eğitim adım adım tasfiye edilirken, devlet okulları kaderine terk edilirken öğretmen ataması da yapılmıyor haliyle. Atanmayan öğretmen sorununu utanmadan "öğretmen fazlası var" diyerek geçiştirirken, okullardaki açığı ücretli öğretmenlerle kapatmaya çalışıyorlar. Böylece öğretmenin masrafını da üçte bire düşürüyorlar. Nitekim ülke genelinde bakanlık verilerine göre 100 bin öğretmen açığı bulunuyor.

Kamuda öğretmen eksikliğinin yanı sıra okul eksikliği de sorun olarak büyüyor. Okullara boşa harcanan arazi gözüyle bakan devlet, özellikle şehir merkezlerindeki okulları kapatarak arazisini inşaat firmalarına peşkeş çekme derdinde. Son dönemde gündeme gelen Şişli Endüstri Meslek Lisesi gibi, binlerce öğrencisi olan pek çok okul kıymetli arazisi için boşaltılıyor. Öğrenciler ve öğretmenler başka okullara naklediliyor. Böylece sorun sıkıştık tepiş sınıflarla çözülmüş oluyor.

Yukarıda sayılan sorunlar tam da kapitalist sistemin getirdiği sorunlardır. Zaten bunlar emekçi halk için sorundur. Kapitalistler için ise sorun bile değil aksine çözümdür. Patron sınıfı ve onların siyasi işbirlikçileri kendi çocuklarına en iyi okullarda, en iyi koşullarda eğitim aldırılmaktadır. Onların çocukları bu dertlerden muaf, gelecekleri de hazırdır. Bizim çocuklarımız ise bu düzende geleceğin ucuz işgücü olmaya mahkumdur. Dolayısıyla ne AKP'nin "eğitimci", "iyi niyetli" bakanı ne de başka herhangi bir burjuva düzen partisinin iktidarı bunu düzeltebilir. Ancak işçi sınıfı bu düzenle birlikte kendi çocuklarının kaderini değiştirebilir; parasız, eşit, nitelikli, bilimsel bir eğitim mücadelesi yürütebilir. Bununla birlikte düşük ücretlere, işsizliğe, özelleştirmelere dolayısıyla grev yasaklarına, sendikalaşma önündeki engellere, kıdem tazminatı gaspına karşı verilecek her mücadele çocuklarımızın geleceğini belirleyecektir.

Gençlik mücadelesi

Üniversiteler açılıyor, DİP'li Öğrenciler mücadeleye çağırıyor

Eylül ayı ile birlikte yeni eğitim öğretim dönemi başlıyor. Yüzbinlerce üniversiteli gencin arasına yeni arkadaşlar katılıyor. Üniversiteyi kazanan arkadaşlara şimdiden üniversiteye ve mücadeleye hoş geldiniz diyoruz.

Nitelikli eğitim için mücadele!

Üniversite eğitimini sürdürmek hem öğrenciler hem de aileler için büyük bir ekonomik yükü beraberinde getiriyor. Devlet üniversiteleri dahi tepeden tırnağa özel şirketlerle, özel işletmelerle dolu ve ticarethanelere dönüşmüş durumda. Ülkede hayat pahalılığı her geçen gün artarken üniversite-

teler de kapılarını bu yıl yurt ve yemekhane zamlarıyla açıyor. Her öğrencinin ücretsiz ve nitelikli üniversite eğitimi alabilmesi için mücadele etmemiz gerek!

Özgür Emekçiler Üniversitesi için mücadele!

Üniversiteler şu anki haliyle kapitalistlere hizmet ediyor. Bilim de ancak sermayenin ihtiyaç duy-

duğu kadar ve sermayenin ihtiyaç duyduğu şekilde üretiliyor. Fakat üniversitelerin tamamıyla halkın yararına bilim üreten, üniversite emekçilerinin söz sahibi olduğu, tamamıyla ücretsiz, eşit, bilimsel, anadilde eğitimin verildiği yerler haline gelmesi gerekiyor. Sermayenin boyunduruğunu kırmak ve Özgür Emekçiler Üniversitesi'ni kurmak için mücadele etmeliyiz.

İstibdadı karşı mücadele!

Üniversiteler, Erdoğan'ın istibdadının da hedefinde. İstibdad rejimi yeri geliyor iki tane köklü hastanesi ile ülkenin en kalabalık üniversitesi olan İstanbul Üniversitesi'ni tek bir kararla bölüyor. Yeri geliyor Boğaziçi Üniversitesi'ne kayyum rektör atıyor. ODTÜ, Yıldız Teknik Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi'nin ve nice köklü üniversitenin arazileri, tarihi binaları, hükümetin ve müteahhillerin rant meselesi olmuş durumda. Marmara Üniversitesi'nin müzik bölümü kapatıldı, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nin müzik bölümü de kendi binasının

dan tahliye edilme tehdidi ile hâlâ karşı karşıya. Bütün bunların yanında öğrencileri polis ile sindirmeye çalışan hükümet, memleketin dört bir yanından binlerce akademisyeni ve üniversite emekçisini tek bir imza ile ihraç ediyor. Bu tabloyu değiştirebilecek güç ise milyonlarca gencin elindedir. Her koyunun kendi bacağından asılacağı yalanına sırtımızı dönüp, üniversitelerimize sahip çıkmak, sıra arkadaşlarımızla kardeşleşmek, üniversite emekçileri ile kol kola girmek zorundayız.

Emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadeleye!

Mücadelemiz kampüslerle sınırlı değil. Yaşadığımız ülkenin sorunlarıyla ilgilenmek zorundayız, çünkü içinde yaşadığımız halka göbekten bağlıyız, onun bir parçasıyız. Emperyalizm hem Türkiye hem de tüm dünya halklarını tehdit ediyor. Memleketin her yanı NATO üsleri ile dolu, ordu NATO ordusu. Emperyalizmin saldırganlığı, can güvenliğimiz için en büyük tehdit. Ülkenin dış ticareti Gümrük Birliği'ne

bağlı ve ne alıp ne satacağımıza karışıyorlar. Devletin elindeki tüm fabrikalar birer birer özelleştiriliyor ve bu özelleştirmeler, uluslararası şeker tekeli Cargill örneğindeki gibi emperyalist tekelin isteği ve ihtiyacı doğrultusunda yapılıyor. Emperyalizm her şeyiyle irademizi ipotek altına alıyor ve ne iktidar ne düzen partileri buna karşı çıkmak şöyle dursun, bilakis onlara hizmet ediyor.

Bugün emperyalizme karşı mücadele etmek biz gençlerin sorumluluklarından biridir. Bizim mücadele geleneğimiz Amerikan 6. Filosu'nu Gümüşsuyu'ndan aşağı kovalayıp Dolmabahçe'de denize döken Deniz Gezmişlerden geliyor. Biz de bu yolda ilerlemeli, anti-emperyalizm ve anti-Siyonizm bayrağını somut bir programla yükseltmeli, mücadeleyi büyütmeliyiz. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak üniversiteye başlayacak arkadaşları yanımıza yoldaş olmaya, kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadele etmeye çağırıyoruz!

DİP'li Öğrenciler

Erdoğan'ın patron kabinesinden krize çözüm: eğitime tasarruf gençliğe sefalet

Geçtiğimiz yıl aralık ayında 2018 yılı bütçesi açıklanırken o dönemin başbakanı Binali Yıldırım "2018 tasarruf yılı, kamudan başlayacağız, yeni araç alımı yok, kapattık dükkânı" diyerek 2018'in ekonomik krize gebe olduğunun sinyalini vermişti. Peki tasarrufa kamudan başlayacağız ne demek oluyor? Biz söyleyelim, tasarrufa kamudan başlayacağız demek emekçi halka kemer sıkıtacağız, özel sektöre dokunmayacağız, tabana vergi yayacağız demektir.

Krizin faturasını emekçi halka kesmeye çalışan Erdoğan ve onun patron kabinesi, Erdoğan'ın "Türkiye'yi bir anonim şirket gibi yöneteceğim" sözlerinin gereğini yerine getirmek üzere derhal işe koyuldu. İlk faaliyet, Hazine ve Maliye Bakanlığı'nın hazırladığı tasarruf paketi. Milli Eğitim Bakanlığı'nın maaş harici bütçesinden 2 milyar lira kesinti yapılacağı açıklandı. Bu kesintiler, okulların onarımından burslara, yeni okullar için ayrılan kamulaştırma bütçesinden ailelere verilen pansiyon ücreti gibi birçok alanı kapsamakta.

Bu durum tabii ki patron çocuklarını ve onların gelececeklerini etkilemiyor. Aksine, zaten okuyabilmek için binbir zorluk çeken emekçi çocuklarını ilgilendiriyor. Bakımsız okullarda, niteliksiz eğitime mahkûm edilen gençlerin geleceğini ilgilendiriyor. Onların sözde tasarrufu bizlerin geleceğini hiçe saymak, niteliksiz okullarda

okutmak, parası olan okusun olmayan başının çaresine baksın demektir. Biz bunu LGS denilen ne idiği belirsiz, okulların nitelikli niteliksiz diye ayrıldığı sınav sisteminde biliyoruz. Okul sıralarına ilk oturduğumuz günden beri eğitimde fırsat eşitliği derken eğitimde değil piyasa önünde eşitlikten bahsettiklerini gayet iyi biliyoruz!

Üniversitelerde de krizin faturası emekçilere ve öğrencilere kesiliyor!

Ekonomik kriz, bütçe kesintilerinin yanı sıra doğrudan kamu hizmetlerine yapılan zamlarla da kendini gösteriyor. Halkın refahını ve sağlığını gözeterek yönetilmesi gereken üniversitelerin piyasaya teslim edilmesiyle beraber, üniversite yemekhaneleri de kâr zarar mantığıyla yönetiliyor. Üniversitelerde eğitim döneminin başlamasına kısa bir süre kala İTÜ'de %20, İÜ'de %20 ve Boğaziçi Üniversitesi'nde %50 olmak üzere birçok devlet üniversitesi yemekhane ücretlerine zam yaptı. Doların artmasını ve krizi bahane ederek en temel hakkımız olan beslenme hakkımıza el uzatıyorlar. Zaten kıt kanaat geçiren bizler ve üniversite emekçileri bu zamlarla beraber ay sonunu getirmekte iyice zorlanacağız.

Erdoğan bir kez daha emekçi halkla dalga geçiyor

Kamuda tasarruf tedbirlerinin üstüne Cumhurbaşkanı Erdoğan,

Ahlat'a bir Cumhurbaşkanlığı köşkü daha yapmaktan bahsediyor. Ekonominin hali gözler önünde, Türk Lirası gün geçtikçe değer kaybetmeye devam ederken Erdoğan'ın bu sözleri ekonomik krizin çözümü için neler yaptıklarını ve yapacaklarını bir kez daha gösteriyor. Onlar patronların krizden zarar görmesini engellemek için uğraşırken, her geçen gün artan özelleştirmelerle emekçi halkı emperyalistlere daha da bağımlı hale getirirken, her şey güllük gülistanlık gibi bir Cumhurbaşkanlığı köşkü daha yaptırmaktan hatta bu köşkün kaç dönüm olacağından bahsederken; gençliğin önüne "tasarruf paketi" çıkarıyorlar. Yani Binali Yıldırım'ın bahsettiği dükkânın hiçbir zaman kapanmadığını; bir türlü doyamadığı saraylara, köşklere harcanmak için Erdoğan'ın emrinde hazır beklediğini göstermiş oluyorlar.

Eğitim ve öğretimde yeni bir döneme giriyoruz fakat eğitim açısından parlak bir dönem olmayacağı açıktır. Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak biz; eğitimin ekonomik krize, piyasa anarşisine heba edilmesine karşı devrimci programı savunuyor; herkes için eşit, ücretsiz, nitelikli bir eğitim istiyoruz. Bu doğrultuda mücadele açısından elimizden geleni yapmalı, biz gençlere reva görülen sefaleti ve tüm emekçilere kesilecek faturayı istibdadın başına çalmalıyız!

Okulu ticarethane gibi işletenlere karşı duralım

Merhaba arkadaşlar ben İTÜ'de okuyan bir öğrenciyim. Size bu yaz yaşadıklarımı az da olsa anlatmak istedim. İstanbul'un ekonomik olarak öğrenciler için ne kadar pahalı bir şehir olduğu aşikâr. Bunun yanında okulumuzun sahip olduğu imkânları bize sunarken kullandığı fahiş fiyatlar da bizi ayrıca zorlayan bir durum. Ben de bu yüzden milyonlarca öğrenci gibi yazı çalışarak geçirmek durumundaydım.

Çalışıp biraz para kazanmak için girdiğim ilk işim Siyah Kalem firması idi. Buradan şirketin yaptığı yanlışları söylediğim ve çalışan arkadaşlarımla beraber haklarımı savunduğum için atıldım. Çok kısa bir süre içinde yeni bir iş bulmam gerekirken bir hafta boyunca bir iş bulamadığım için mecburen Gebze'de bir inşaatta çalışmak zorunda kaldım. Bu bir seçenek değil, mecburiyetti. Gittiğim yerde benim gibi bir sürü farklı üniversitelerde okuyan öğrenci arkadaşlar vardı. Şantiye koşulları ise bizim ve oradaki işçi kardeşlerimiz için bir hapishane gibiydi. Şehirden uzak bir şantiyede sabah 8:00'den akşam 18:00'e kadar bilek gücüyle çalıştığınız vakit akşam dışarı çıkmaya gibi bir lüksünüz de olmuyor. Burada çalışan işçilerin tamamına yakını farklı şehirlerden gelmişti ve ekmek parası için alın terlerini, sağlıklarını satıyorlardı. Aldığımız ücret ise açlık sınırının altında idi. Şantiyede sıcağa ve ağır çalışma koşullarına rağmen patronların "bugün ne iş yaptınız ki biraz daha

hızlı yapın" söylemleri hem hepimizin üzerinde baskı oluşturuyor hem de bu acecelik her gün daha fazla sağlığımızı tehdit ediyordu. Ölüm hiçbirimizin uzağında değildi. Türkiye'de iş cinayetlerinin en fazla inşaat sektöründe yaşanması bu yüzden. Şantiyedeki iş güvenliği arkadaşlar, patronların baskısından çekinerek ya susuyor ya da sadece kişisel koruyucu ekipmanlarına takılıyorlardı. Bakımsız malzemeler ile sağanak yağmurun altında dahi çalıştık, kimsenin sesi çıkmadı. Halat ve makara ile ilkel bir şekilde harcı dördüncü kata çıkartırken su kovasından başka kullanacağımız malzeme yoktu. Su kovasının sapı koşturdu ve yaklaşık 20 kiloluk kova ayağımın dibine düştü, yine sorumluların sesi çıkmadı. Biz de buraya çalışmaya gelen öğrencilerdik, bilek kuvvetiyle ne kadar zorlayabildik ki kendimizi. Hepimizin meselesi okul döneminde bize yetebilecek kadar para kazanmaktı.

Gerçekten eğitim ücretsiz mi? Yurtların fiyatı, yaz okullarının fiyatı, ders araç gereçleri, okuldaki yemek fiyatları, verilen devlet bursu ile denk mi? Hiçbir zaman denk olmadı. Okulu ticarethane gibi işletenlere, öğrenciyi müşteri yapanlara karşı durmadığımız sürece de ücretsiz eğitime ulaşamayacağız. Artık yeter. Tek bir öğrencinin dahi iş cinayetine kurban gitmemesi için bu gidişe bir dur demenin vaktidir.

İTÜ'den bir öğrenci

IV. Enternasyonal'in kuruluşunun 80. yıldönümü

Yaşasın IV. Enternasyonal, Komünist Enternasyonal'in tek meşru varisi!

Bundan 80 yıl önce, 3 Eylül 1938 tarihinde, Paris'in yakınında Perigny köyündeki bir evde 11 ülkeden 21 delegenin katılımıyla düzenlenen bir konferansta IV. Enternasyonal kuruluyordu. Bu alçakgönüllü konferans, dünya sosyalist hareketine devrimci Marksizmin enternasyonalist bayrağını on yıllar boyunca taşıyan uluslararası örgütü verecekti. Son on yıllarda dünya çapında sosyalizmin itibarının sarsılması IV. Enternasyonal'e bağlılık ilan eden hareketlerin de bir sarsıntı yaşamalarına yol açsa da Marx'ın ve Engels'in kurduğu, Lenin ve Bolşeviklerin ileri taşıdığı devrimci Marksizmin fikirlerini ve politikasını tutarlı biçimde hâlâ, aralarında Devrimci İşçi Partisi'nin de bulunduğu IV geleneğinden gelen partiler savunuyor. Lenin'in kurduğu ama Sovyet bürokrasisi tarafından IV. Enternasyonal'in kuruluşundan sadece beş yıl sonra, 1943'de tasfiye edilen Komünist Enternasyonal'in meşru mirasçısı bu yüzden IV. Enternasyonal'dir.

Yüzyılın Gece Yarısı

IV. Enternasyonal'in kurulduğu 1938 yılı, Nazizmin Almanya'dan sonra Avusturya ve Çekoslovakya'yı ele geçirdiği, faşizmin İtalya'da hüküm sürdüğü, Franco gericiliğinin İspanya devrimini bastırarak iç savaşı kazanmaya doğru yürüdüğü bir dönemdir. Japon emperyalizminin Kore'yi ve Çin'i işgal ederek en insanlık dışı şiddeti uyguladığı bir dönemdir. İnsanlık, en az 60 milyon kişinin hayatına mal olacak İkinci Dünya Savaşı'nın eşliğindedir.

Ama kapitalist emperyalizmin ve onun ürünü olan faşizmin bu barbarlığına karşı duracak tek güç olan uluslararası proletarya hareketinin temsilcisi Komünist Enternasyonal (Komintern) Sovyetler Birliği'nde siyasi iktidarı ele geçiren bürokrasinin dış politika aygıtı haline gelmiş, devrimci karakterini yitirmiştir. Bu yıllar aynı zamanda Sovyetler Birliği'nde Stalinist terörün doruğuna çıktığı, Ekim devriminin bütün önderlerinin düzmece Moskova Duruşmaları eşliğinde kurşuna dizildiği, yüz binlerce Rus ve yabancı komünistin yargısız infaz edildiği bir dönemdir. Victor Serge'in ünlü romanının başlığında olduğu gibi "Yüzyılın Gece Yarısı" hüküm sürmektedir.

Devrimci proletaryaya yeni bir dünya partisi

İşte IV. Enternasyonal, insanlığın kendini karşısında bulduğu bu karanlığa çözüm olmak için kurulmuştur. Hareketin başını Sovyetler Birliği'nin kuruluşunun başlangıç noktası olan 1917 Ekim devriminin Lenin'den sonraki en önemli önderi, devrimci ayaklanmanın pratik olarak yöneticisi, devrimin ardından gelen İç Savaş'ta devrimin silahlı kuvveti olan Kızıl Ordu'nun kurucusu ve komutanı Lev Davidoviç Trotskiy çekmektedir. Trotskiy, yükselen bürokrasinin siyasi temsilcisi

Stalin tarafından en büyük tehlike olarak görüldüğü için 1929'da İstanbul'a sürgüne gönderilmiştir.

Komintern'in Lenin'le birlikte iki fahri başkanından biri olan büyük devrimci Trotskiy, yaşanan sürecin derslerini çıkararak Stalinist bürokrasinin Komintern'i tasfiye yoluna girdiğini kavramış ve yeni bir Enternasyonal kurulmasının gerektiğine karar vermiştir. Önce birçok komünist ve sosyal demokrat partiden kopan devrimcilerle işbirliği yapmış, ama bunların çoğunun yeni bir Enternasyonal'in kuruluşunda yer almakta isteksiz olduğunu görünce kendi arkadaşlarıyla birlikte kuruluş adımını atmıştır.

Devrimci Marksizmin bayraktarı

Enternasyonal'in yeni bir dünya partisi inşa etme amacı ancak çok kısmi olarak yerine getirilebilmiştir. IV, hiçbir zaman kendinden önceki Enternasyonal-ler gibi bir kitle Enternasyonali olamamıştır. Bunun bir nedeni Ekim devriminin ülke içindeki bütün önderlerinin Stalinist bürokrasi tarafından imha edilmesi ve Trotskiy'in yalnız bırakılması ise, bir başka nedeni Trotskiy'in kendisinin 20 Ağustos 1940'ta Stalin'in kişisel emriyle Meksika sürgününde katledilmesidir. Böylece Ekim deneyimi ile yeni kuşağın ilişkisi koparılmış olmaktadır. Genç ve deneyimsiz bir önderliğin elinde IV. Enternasyonal nice badirelerden geçmiş, sadece devrimci Marksizmin bayrağını yüksekte tutan, zaman içinde bölünmüş bir kadro hareketi haline almıştır.

Yine de IV. Enternasyonal geleneğine sahip çıkan partiler bazı önemli başarılar göstermişler, özellikle Avrupa kıtasında, ABD'de, Latin Amerika'da, Hint alt kıtasında, bazı Afrika ülkelerinde, Sovyetler Birliği'nin emrinde çıkmayan sözde "komünist" Stalinist partilerin solundaki en önemli akım olmayı başarmış-

lardır. Teorik alanda ise Trotskist olarak anılan düşünürler, Marksizme seçkin katkılarda bulunmuştur. En önemlisi, 1989'dan itibaren, önce Doğu Avrupa'da, sonra Sovyetler Birliği, Çin ve Vietnam'da kapitalizme geri dönüş yaşandığında, sadece o ülkelerin sözde komünistleri değil, gerek emperyalist, gerekse emperyalizme bağlı ülkelerin Stalinist partileri ve aydınları (birkaç istisna dışında) bütünüyle liberalizme teslim olurken, IV geleneğine bağlı partiler Marksizmin, yaralar olsa da, ayakta kalmasında önemli bir rol oynamışlardır.

Pirüs zaferi

Ne var ki, Marksizmi yaşatma konusunda verilen mücadele kazananın da mahvolduğu bir Pirüs zaferine benzemiştir. IV. Enternasyonal geleneğine geçmişte sahip çıkmış olan partilerin çok büyük bölümü bir kere Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği kapitalizme dönerken son derecede kötü bir sınav vermişlerdir. Trotskiy'in kurduğu Enternasyonal'in programının bürokratik olarak yozlaşmış da olsa işçi devletlerini kapitalizme karşı savunmayı vazgeçilmez bir ilke olarak kabul ettiğini göz ardı ederek, ya liberallerin ya da Gorbaçov ve Yeltsin gibi restorasyonist bürokratların peşine takılmışlar, her gördükleri kitle hareketini politik devrim sanarak desteklemişlerdir. Bu ağır hatanın özelleştirisi yapılmadığı için de daha sonra başka alanlarda da vahim hatalar işlenmiştir.

Bugün IV. Enternasyonal geleneğine sahip çıktığını söyleyen birçok odak, birçok gerici hareketi destekleyecek kadar pusulasını şaşırıştır. Gerek Ukrayna'da gerek Suriye'de emperyalizmin oyuncağı olan ve faşist ya da barbarca politikalar izleyen hareketleri, "devrim" nitelemesiyle savunmuşlardır. Bugün Suriye'de El Nusra kalıntılarını veya emperyalizmin oyuncağı olan Özgür Suri-

ye Ordusu'nu devrim adına savunan "Troçkistler" vardır! Yine birçok "Troçkist" dünya politikasını emperyalizmin güçlü iki eski işçi devleti Rusya ve Çin'i dizlerinin üzerine çöktürerek teslim almak amacıyla belirlediğini bütünüyle görmezlikten gelerek, bu ülkeleri "emperyalist" olarak nitelemekte, emperyalizmle bu ülkeler arasında bir savaşta Rusya ve/veya Çin'de "devrimci bozgunculuk" politikası uygulamayı savunmaktadırlar.

Bütün bunların bir yozlaşma ifadesi olduğu su götürmez. "Troçkizm" taraftarı birçok hareket artık birçok konuda emperyalizmle yan yana yer almaktan kaçınmamaktadır. Oysa kuruluş aşamasında IV. Enternasyonal, içinden geldiği Bolşevizmin emperyalizm düşmanlığını asla elden bırakmamıştır. Ayrıca birçok "Troçkist" de Siyonist İsrail'in varlığını meşru kabul ederek IV'ün bu alandaki programına ihanet etmektedir.

Yeniden yokuş yukarı

Bu durumda gerek Bolşevizmin, gerek onun devamı olarak kurulan IV. Enternasyonal'in bayrağını taşımak ve tek tek ülkelerde ve dünya çapında sosyalist devrim öncülüğü için yapılması gereken, uluslararası proletaryanın devrimci önderliğini bir kez daha kurmaktır. Bizim de içinden geldiğimiz Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu (DEYK) hareketinin amacı başından itibaren tam da bu olmuştur. Dünyanın altüst olduğu ve bir enternasyonal devrimci önderliğe ihtiyacın en yakıcı hale geldiği bugünkü koşullarda, bir kez daha akıntıya karşı kürek çekerek devrimci Marksist geleneği yeniden örgütsel ifadesine kavuşturmak gerekiyor. Görev zordur. Ama ustalarımız da görevi ilk üstlendiklerinde görevleri çok zordu.

Sosyal demokrasi 1914'te enternasyonalizme ihanet ettiği toplanan Zimmerwald Konferansı'na Trotskiy'in anlatı-

myla "tek bir vagona doluşacak sayıda" enternasyonalist katılmıştır!

IV'ün kendisi ise son derecede alçakgönüllü bir konferansla kurulmuştur. Temsil edilen 11 partinin en büyüğü olan Amerikan SWP'sinin bile sadece 2.500 üyesi vardı. Diğerlerinin bazılarının üye sayısı ancak yüzlerle, hatta bazılarında düzinelerle sayılıyordu. Hareketin tarihi önderi Trotskiy bile (kendisini mülteci olarak kabul eden tek ülke olan Meksika'da bulunduğu ve Fransız hükümetinden vize almasına olanak olmadığı için) konferansa katılamamıştı. Sovyet bürokrasisi Trotskistlere bir süre avı uyguladığı için konferans Fransa'nın bir köyünde yapıldığı halde Lozan Konferansı olarak duyurulmuştu. Bürokrasinin daha yeni katlettiği üç genç Trotskist, Lev Sedov, Rudolf Klement ve Erwin Wolf, konferansa onur başkanı seçilmişti. Tehlike yüksek olduğu için tek bir günde, tek bir oturumda bütün çalışmalar bitirilmişti.

Bu anda DEYK'in içinden gelen örgütler olarak yeni bir evre yaşıyoruz: Nisan 2018'de Buenos Aires'te düzenlenen uluslararası konferansta bulunan, DEYK içinden gelen partiler tarafından alınan kararla yeni bir teorik dergi çıkarıyoruz. Henüz örgütlü olmadığımız ama bir dizi parti ve çevreyle ilişki içinde olduğumuz ülkeleri de (Rusya, Ukrayna, Makedonya, Bulgaristan, Azerbaycan, Fransa, İspanya, Macaristan, Polonya, Bolivya, Peru vb.) kazanarak devrimci Marksizmi yeniden sağlam bir programa sahip bir örgütsel ifadeye kavuşturmak için mücadele ediyoruz. Devrimci İşçi Partisi, dünya devrimi hedefi ile işçi sınıfının dünya çapında önderlik krizini sona erdirmek için çalışmayı, ana görevlerinden biri olarak belirlemiştir.

Yaşasın IV. Enternasyonal, Komünist Enternasyonal'in tek meşru varisi!